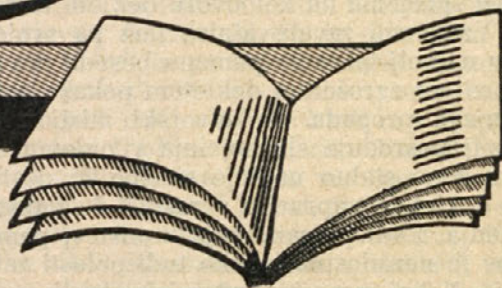

CVETJE

Letnik LII.
Ljubljana

1935 - III.
Marec

P. KRIZOSTOM:

Devici od angela pozdravljeni

(Za 25. marec)

*V nazareško hišico
angel sveti pride
in z Devico blaženo
se spoštljivo snide.*

*Ave, ave, Zvezda zlata,
lilijska Gospa,
o božji milosti bogata!
Ave iz globin srca!*

*Angel ji zašepeta:
Mati boš postala
in Zveličarja — Boga
svetu darovala.*

*Ave, ave, Zvezda zlata,
lilijska Gospa,
o božji milosti bogata!
Ave iz globin srca!*

*Nežno skloni zdaj glavo
najsvetejša Mati,
voljo Stvarnika samo
hoče spolnjevati.*

*Ave, ave, Zvezda zlata,
lilijska Gospa,
o božji milosti bogata!
Ave iz globin srca!*

Vsem č. gg. in pp. voditeljem skupščin III. reda

Že nekaj let obstaja v Ljubljani Društvo za varstvo deklet, ki vzdržuje tudi v Ljubljani filjalko mednarodnega kolodvorskega misijona. Po svoji stalni zastopnici sprejema na kolodvoru dekleta in žene, ki prihajajo v mesto. V palači Vzajemne zavarovalnice ima pa svojo pisarno. Kolodvorski misijon je v najbolj tehtnem pomenu besede pravo poslanstvo, ki neštetim nedolžnim ali že ogroženim dekletom pokaže pot in jih zavaruje pred breznom zadnjega propada. Kolodvorski misijon daje nasvete in navodila, po možnosti posreduje službe, ima v najemu sobo, kjer lahko ogrožena dekleta in žene stalno najdejo snažno in dostojno prenočišče. Društvo za varstvo deklet je napravilo v resnici že mnogo dobrega in to natihem brez priznanja. Radi pomanjkanja sredstev, pomoč denarnih zavodov in privatnikov je nezadostna, enako tudi oblasti zato niso pokazale dovoljnega umevanja. Nekaj mesecev vzdržujejo društvo odbornice iz svojega. Sedaj so se obrnile tudi na komisariat III. reda in prosijo, da bi v spolnjevanju svojega vodila vsi člani III. reda prevzeli še podporo tega društva. Njih prošnja se glasi: »Vsak član in članica III. reda naj bi letno prispeval po en dinar.« Podpisani se dobro zaveda, kako velika je beda danes vsepovsod in da je gmotna stiska dosegla svoj višek. Čč. gg. voditelje prosi, da ta klic po pomoči sporoče pri prihodnji skupščini. Na misel mi prihaja pri tem poteza iz življenja blaženega Henrika Suzona ob Bodenskem jezeru: Srečal je na blatni cesti globoko padlo deklet, spoštljivo se ji umakne in ji da prostor, da gre po lepem naprej. Spremnstvo ga graja, češ naj pazi na svojo čast. On pa odvrne, nije tako izgubljene žene, ne tako propadlega dekleta, da ne bi nosila sebi odsev Brezmadežne.

Naj bo tudi ta žrtev delček našega iskrenega češčenja do Matere božje in ta način bo tudi, tako si mislim, najbolj frančiškanski.

V Ljubljani, dne 27. januarja 1935.

Provincijal: Dr. P. Gvido Rant, O. F. M.

P. GVIDO:

Mati v službi naroda in Cerkve

Mati, še od dveh stvarih se morava pogovoriti: o narodu, iz katerega smo izšli, o Cerkvi, ki nas je v ranem jutru našega življenja sprejela za svoje otroke.

Vsak narod v današnjih svetovnih razmerah trpi. Saj sama najbolje poznaš trpljenje naroda, ker sama trpiš in tožiš, da moreš le v tako malem obsegu lajšati gorje ljudstva. In vendar imaš na razpolago tako velika sredstva in uspešna, da tega mogoče niti ne slutiš. Ali mar ne ljubiš svojega naroda? Ali ne moreš te ljubezni zasaditi v srca svojih otrok? Kdor vžiga v otrokovem srcu ljubezen do naroda in domovine, ne sme hkrati netiti sovraštva do naših neprijateljev. Čast in moč domovine ne zavisi vedno od ostrine meča, ampak veliko bolj od pridnih in marljivih rok, od visokega stremljenja in poleta duha. Vsako sovraštvo, torej tudi sovraštvo med narodi je nekrščansko in je upor zoper veliko zapoved ljubezni do bližnjega. V naravi utemeljena in po krščanstvu posvečena pa je ljubezen do naroda in domovine; zakaj tudi Odrešenik je ljubil svoje ubogo ljudstvo, svojo nesrečno deželo in pogubi zapisano sveto mesto

Jeruzalem. Ravno ta ljubezen nam je zaščitela tisti pretresljivi prizor, ko gledamo, kako se Gospod ozira na prekrasno mesto in pretaka grenke solze, ker ni hotelo spoznati, kaj mu je v mir.

Kdor ljubi, tudi zaupa. Kdor nad seboj obupa, je izgubljen. Zato ne smeš nad svojim narodom nikdar obupati, ampak trdno veruj v njegovo bodočnost ter tudi svoje otroke v tem duhu vzgajaj. Pripoveduj jim o raznih preizkušnjah, ki so zadele narod v raznih dobah njegove zgodovine, opisuj jim slavna dejanja, ki jih je dovršil in vse nadloge, ki jih je pretrpel po svoji krivdi in po krivdi drugih. In nato jim govori, da bo narod dočakal lepo prihodnost, ako ne bo zašel v razne zablode, ako ne bomo izgubljali in črpali moči v boju z brati in z Bogom. Graditi moramo! Vemo pa, da se zastoj trudijo zidarji, ako Gospod ne zida hiše. Obnoviti se moramo in prenoviti do dna. Toda ves napor bo brezuspešen, če ne bomo najprej obnovili v Njem, ki je pot, življenje in resnica ne samo vsakega posameznega človeka, ampak vsega človeštva. Vprav zaradi tega ni narod nikdar tako silno potreboval dobrih, ljubečih in zvestih mater, kot dandanes. Naš čas potrebuje mater, ki so požrtvovalne in močne, mater, ki jih poživlja kipeče krščansko življenje, da morejo to življenje deliti drugim. Mati, ki vzgaja svoje otroke v verskem duhu, da postanejo dobri, vrli, sposobni in pošteni ljudje, prenavlja svoj narod in obnavlja njegovo moč. Vzgoja, pa najsibo domača ali šolska, ki ne pozna vere v Boga, ne spoštovanja do njegovih zapovedi, vzgoja, ki usmerja svoje delovanje le v časnost in uživanje minljivih tuzemskih dobrin, ubija moč posameznega človeka, moč družine in s tem tudi moč naroda. O tem nam govori zgodovina od prvih početkov naroda do danes.

Še eno družino poznam, ki zahteva od tebe, mati, vso ljubezen, pokorščino in žrtve. To je tista vesoljna božja družina na zemlji, ki jo imenujemo sveto, katoliško in apostolsko Cerkev.

Njen ljubljeni otrok si od tistega dne, ko te je prerodila z vodo in sv. Duhom. Od tedaj dalje ravna s teboj, kot more le najboljša mati ravnati s svojim otrokom. Komu moraš biti bolj hvaležna kot njej? Seveda ti ne daje zlata in srebra, toda kot mati že davno veš, da zakladi zemlje niso največja dobrina. Objema te pa z vdano in zvesto ljubeznijo, v kateri je nedosegljiva. Nimam namena, da bi obširno govoril, kako je Cerkev dvignila ženo, jo storila v svojem kraljestvu svobodno, a tudi enakopravno z možem. Naj te spomnim samo na vero, ki ti jo je dala po božjem naročilu in jo skuša v tebi vedno bolj utrditi in poglobiti. Z vero je dvignila tvoje zemeljsko življenje na najvišji cilj, pokazala ti je najbolj varno pot skozi vse viharje, vdihnila ti je najmočnejše nagibe. Misli na vire milosti, ki tečejo iz sv. maše in sv. zakramentov, kjer ti je smrt Gospoda našega Jezusa Kristusa v življenje in duhovno rast ter ti daje pravico do neminljive večne krone. Pred božjim oltarjem je na dan poroke povezala tvojo zvezo ljubezni z božjo močjo tako, da jo more razvezati edinole smrt. S koliko skrbjo čuje nad tvojimi otroci še prej, ko stopajo v boj življenja, s kolikim bogastvom milosti jih obsiplje, pomaga ti pri vzgoji in utrjuje v dobrem njihove duše dan za dnevom s svojimi zapovedmi. Cerkev te opozarja na najvišji vzor matere, na najčistejšo in najveličastnejšo izmed vseh mater, na nebeško božjo Mater Jezusa Kristusa. Marija pa ti ni le vzor, ampak je proseča Mati in mogočna zaščitnica vseh mater. Misli slednjič na Boga samega! S spoštljivo tresočimi se rokami ti ga podaja sv. Cerkev kot plačilo za tvojo zvestobo, kot neusahljivo moč v življenju in smrti, kot poroštvo blažene večnosti. S svojim srcem te objame, ko moli in daruje po svojih služabnikih, saj ona najbolj ve, kaj si in kakšno stališče zavzemaš v božjem kraljestvu na zemlji.

Vse to in veliko več ti je dal sv. Cerkev. In kako malo zahteva za vse to od tebe! Ne zahteva več, kot zahtevaš ti od svojih otrok: nekoliko ljubezni in zvestobe, malo pokorščine in hvaležnosti. Kakor želiš ti, da bi otroci čutili s teboj, tako želi tudi ona. Kakor si vesela ti in ponosna, če so ti otroci zvesto vdani, tako poveličuješ tudi ti svojo duhovno mater Cerkev, če jo ljubiš in si ji zvesta. Od otrok zahtevaš, da so ti pokorni ne zato, da se zgodi in uveljavi tvoja volja, marveč zato, ker jim je pokorščina v prid in korist. Iz istega razloga zahteva pokorščino tudi sv. Cerkev. Čutiš, da lažje nosiš breme križa, ako ti otroci pomagajo nositi križ. Tudi sv. Cerkev lajšaš na ta način težo križa, ki ga nosi že dolga stoletja. Ali se ti zdi preveč, če te prosi, da braniš njeno čast, ko jo napadajo, skrunijo in z nogami teptajo? Najbolj boš dokazala svojo hvaležnost s tem, če boš svoje potomce z besedo in zgledom vzgojila za dobre in zveste otroke sv. Cerkve. Najbolj sijajno delo krščanske matere je, ako poveča kraljestvo božje na zemlji z versko gorečnostjo in versko srčnostjo svoje družine. Misli na to vsak dan, ko moliš: »Pridi k nam tvoje kraljestvo!« Kdor pa ljubi Cerkev in je prepričan, da je božja ustanova, ki uči božje resnice in razlaga božje zapovedi, bo želel, da bi tudi drugim zasvetila luč svete vere. Vem, da ne boš kot apostol z mogočno besedo oznanjevala blagovesti križa, ali na govorniškem odru stala in govorila o najsvetejšem in najglobljem, ki te osrečuje ter ti daje luč in moč. Toda v srcih svojih domačih lahko krepiš vero, ter s tiho gorečnostjo deluješ med svojimi sosedi in prijatelji za čast božjo in poglobitev sv. vere. Ozri se tudi na one neštete množice, ki ničesar ne vedo o Odrešeniku, bodisi, da žive kot moderni pogani med nami, ali pa tavajo v daljnih pokrajinah v temi in smrtni senci. Vsem pomagaj po možnosti.

Kot krščanska mati imaš velikanske naloge, ki jih moraš in moreš vršiti ne le v svoji domači hiši, ampak tudi izven nje. Ako jih boš zvesto izpolnjevala, bo rosil iz neba obilen blagoslov na tebe in na tvojo hišo. Zadnje in največje plačilo za svoja dela pa boš prejela od Kralja večnosti šele tedaj, ko boš utrujena od svojega dela položila svoje roke v božje naročje. Takrat te bo radostno sprejel On, ki kot najboljši Sin dobro ve, kako naj poplača mater za njeno materinsko skrb, ki ni poznala mej.

P. M. LEKEUX, O. F. M. — P. EVSTAHIJ:

Marjetica — vzorna tretjerednica

Tisti dan, ko sem odpotoval, sem zastoj iskal beležnico z zelo osebnimi zapiski, ki so bili iz časa, ko sem se obrnil k Bogu. Po Marjetkini smrti so jo našli med njenimi papirji. V nji je bila podčrtala besede: »Hočem živeti med svetom, da bom delala dobro.«

Ko sem jo objel, ni rekla nič drugega kakor: »Moli záme.« Čutila se je še vso docela preslabotno, da bi izpila kelih*. Toda angel je bil pri njej.

II.

Otroška leta in mladost.

»Le eno je potrebno.«¹ Luk 10, 42.

Marjetica je bila po naravi požrtvovalna, še bolj je pa postala po vzgoji. Naši starši so bili ubogi, to je bila sreča, potemtakem je v svoji

* namreč kelih trpljenja. Prim. Zveličarjeve besede: »Moj Oče, ako ne more ta kelih mimo iti, ne da ga pijem, zgodi se tvoja volja!« Mat. 26, 42. — Prip. prev.

¹ »Eno potrebno« je, Boga ljubiti... Prip. v izdaji sv. pisma. NZ. I, 200. (Jeré. Pečjak, Snoj).

mladosti videla izborne vzore močne volje. Naš oče je bil zbolel, ko sta minuli dve leti zakonskega življenja; tedaj se je za našo pogumno mater pričelo življenje, katero moremo pač imenovati heroično ali junaško. Postala je učiteljica osnovne šole; nato pa, ko njena majhna plača ni nič več zadoščala za prehrano družine, ki se je bolj in bolj množila (deset otrok je prišlo na svet), je zraven sprejela službeno mesto na višji dekliški šoli in kasneje je vodila tudi še gospodinjsko šolo. Ko je bilo gnezdece zmiraj bolj polno, so starši z brezmejnimi težavami prevzeli veliko podjetje v upanju, da bi mogli kriti naraščajoče stroške.

Še vidim v duhu pred seboj velikansko hišo, v kateri smo takrat stanovali; bila so različna, med seboj zvezana poslopja — vsa od kleti do kašče obložena z zalogami ležečega blaga — z dvorišči, s stranskimi poslopji, z delavnicami in velikimi dvoranami v brezkončni vrsti. Še vidim svojega očeta, kako je, z Marjetico v naročju in s palico v roki, dajal delavcem navodila, kako je sam tu pa tam dokončno spopolnil izdelek (bil je umetni mizar), kako je s svojo belo brado in s svojo hromo nogo šepal iz delavnic v kuhinjo ter iz kuhinje v skladišče, vse to s tako veliko potrpežljivostjo, veselostjo in dobrotjo, da si kot otrok nikoli nisem mogel ljubega Boga predstavljati drugače kakor s prijaznim smehljajem in pa z lepo srebrno brado svojega očeta.

Moja mati je kakor kakšna redovnica vstajala ob štirih zjutraj ter je pri vsakem vremenu prehodila dvajset minut dolgo pot, da bi bila pri več svetih mašah in da bi mogla prejeti sveto obhajilo. Prižigač svetiljk jo je dobro poznal, majhno črno postavo, ki ga je zmerom srečala o .ju-tranjem svitu ter s kratkimi, trdnimi koraki drobnela navzgor po zasneženem strmem hribu in v viharju svojo molitevno knjigo le tem bolj tesno stiskala na prsi.

Ko je bila nato oblekla otroke, uredila gospodinjstvo ter odkazala delo poslom, je odšla v šolo, zmiraj stopicajoč kakor miška, s knjigami pod pazduho in z rožnim vencem v roki. Tri ure pouka dopoldne, dve in pol popoldne bi bile vsaki drugi docela zadostovale; za njo je bilo to le manjši del dnevnega dela.

Ob enajstih jo je bilo nekaj minut videti domá — prav toliko kolikor je bilo treba, da je podojila otročička —, potem je pa spet odšla, da bi poučevala na višji dekliški šoli. Opoldansko obedovanje ali kosilo, čigar edina potrata ali razkošje je bilo zelje in goveje meso, je bilo hitro končano in bilo je pogosto še pretrgano po obisku kakšnega potujočega kupca ali obrtnika. Nato je hitro razvila ali povila otročička, šla pogledat v skladišče, priredila kako izložbo ter oskrbela še vsakovrstne druge reči, vse kar je vprav imela v svoji glavi.

Včasih se je po vsem tem zdelo, da je na koncu svoje moči. Toda ob polu treh si je spet nadela jarem ter se vpregla: šla je v osnovno in srednjo šolo do petih popoldne. Preden je pa zvečer šla v gospodinjsko šolo, je še našla toliko časa, da je pregledala naše naloge, enega ali drugega izmed nas posebej učila kako uro, pregledala delavnice, pripravila večerjo, obiskala kako cerkev; in če je bila po večerji kjerkoli že kakšna pobožnost, jo je bilo zmerom mogoče zapaziti z nami otroki vred v prvi vrsti.

Po skupni večerni molitvi, če so bili že vsi dokončali svoje dnevno delo, je oskrbovala svoje pisarije ter prirejala zapiske. Kako pogosto sem jo videl sklonjeno sedeti pri mizi, v desnici je držala pero, z levico je varovala otročička, ki ga je bilo zdaj pa zdaj treba poujškati, da ni kričal.

Najbolj občudovanja vredno pri tem je pa, da je celih 35 let vztrajno prenašala to življenje kljub svojemu rahlemu zdravju, ki so ga skoraj

zmerom napadale bolezní. Leta 1890. se je bila odpeljala v Liège², da bi tam naredila skušnjo, ker je hotela prevzeti še eno novo uradno službo k dosedanjim opravilom. S seboj je bila vzela otročička komaj nekaj mesecev starega, ki ga je še dojila, in mene, bil sem takrat šest let star. Več tednov je bila noči uporabila v to, da je proučevala tvarino. Po skušnji so jo prinesli ven na naslanjaču nezavestno, da sem se silno prestrašil.

Marjetica je bila rojena dne 2. avgusta 1892 v Arlonu, v najtežjem času tistega boja za obstanek. Bila je deveti otrok.

Zares ni bila razvajena ter pomehkužena. Ni še bila odstavljena, ko je naša mati hudo zbolela. Čeprav je mamica bila v smrtni nevarnosti, je želela malo punčko ohraniti pri sebi. Mi ostali otroci smo jokali v sosednji sobi zraven njene, ona je pa — kljub bolečinam, ki so bile pogosto tako neznosno hude, da so ji nehote izvabile krik in stok, — trpeča mati je mislila na vse, dajala je navodila in molila ves dan, pri tem je bila bolj v skrbeh za »ta malo« kakor za svoje lastno stanje. Bog ve, kakšne skrivne moči so takrat na bolniški postelji od matere prešle na otroka!

Nikoli ni nobena mati bolj goreče kakor ona mislila na to, da bi svoji hčeri izročila v dédiščino vse, kar je sama imela dobrega v sebi. Hotela je napraviti iz nje pravo resnično kristjano. Prvi igrači Marjetkini sta bila rožni venček ali moljek in pa majhen kipec Matere božje, njeni prvi izleti in sprehodi so bili obiski cerkvá v materinem naročju.

Mati sama je bila tudi njena prva učiteljica, zlasti pa je oblikovala malo dušo po svoji ter jo je učila umetnosti, žrtvovati se za druge. Že kot majhen otrok se je Marjetica navadila na to, da je materi pomagala pri vseh delih; s smešno resnobo je igrala malo mamico, ki misli na druge in pozablja náse. Prevzela je polna odgovorne veljave skrb za mlajšega brata ter se ni dala od nikogar izpodrinuti.

Bila je nenavadno podobna materi in nekaj smešnega je bilo v tem, kako je skušala to podobnost še povečati. Bilo je videti, kakor da se je povsem vrgla po materi ter se znašla na njeni strani, njo je opazovala in jo v vsem posnemala, pogosto jo je dolgo gledala vprašujoče v obraz, zdelo se je, da zajema vse svoje otroško življenje iz teh premišljevanj.

Pogosto je morala gledati solze v očeh naše mamice, zakaj življenje doma je bilo težko, podjetje ni uspevalo, dolgovi so rastli. Naša uboga mati, ki se je tolikanj trudila in ki si je vse tako gnala k srcu, je nesrečo kar najbolj bridko občutila. Bila je bolna, zdelana in že je videla, da se približuje dan, ko bo morala opustiti naporni poklic, ki je vendar pri-skrboval vsakdanji kruh vsej hiši. Bil je čudež, da je našla moč, kljubovati skrbem, ki so jo naskakovale, biti kos opravilom in udarcem usode.

Toda njene skrivnosti ni težko uganiti — imela je vero, ki je bila močna in pokončna kakor bukev v ardenskih gozdovih, neomahljiva, od nobene dvojbe dotaknjena, imela je brezpogojno zaupanje v Boga, ki je vse razumevalo in gledalo od boljše strani ter najtežje preizkušnje sprejemalo kot povod in razlog, da je tem bolj upala. Kadar jo je zadel kak nov udarec, je šla takoj v cerkev; kadar je pri svojem nočnem bdenju čutila, da je na koncu svojih moči, je prenehala z delom, da bi molila, ter je potem spet pričela delati. Marjetica je molila ž njo, bila je deležna njene bridkosti kakor tudi njene vere ter se je tako učila razumevati skrivnost nadnaravnega.

Že zgodaj je spremljala mater k prvi zorni maši. In v časih največje stiske jo je mati pogostokrat zbudila okoli ene po polnoči in napotili sta se v Luksemburg, k svetišču Tolažnice žalostnih: 27 kilometrov peš hodá,

² Francosko ime, mesto v Belgiji, beri: Liëž, nem. Lüttich.

ponoči, tešč, v nepretrgani molitvi po dolgi prašni cesti. Kadar sta dospeli tjakaj, se je mati skoro vsakokrat v cerkvi onesvestila. Pa je vendar spet dobila svojo polno nadčloveško krepkost in odločnost.

Moj oče je umrl, ko je doživel 86 let, moja mati je zdaj stara 73 let³, nista imela prav nič časa, da bi umrla, preden je bila njuna naloga dovršena.

* * *

Ta nekoliko dolgi uvod je bil potreben, da bo mogoče Marjetico razumeti. Moja ljuba mati me bo zato grajala, toda jaz hočem, da ljudje zvedo te reči. Veseli me, da jo morem postaviti za zgled in opomin previdnim egoistom naših dni, ki se boje in varujejo otrok, ker se boje truda in dela, hočem jim ta dejstva predočiti kot ginljivo, s solzami in kryjo napisano pridigo. S tem jim hočem reči: Vi ste slabiči in vaši maloštevilni otroci bodo prav tako bojazljivi in mehkužni kakor vi; vi ste neverni, zakaj vi dvojite o Zveličarjevi obljubi, da nam naš nebeški Oče ne bo odrekel niti hrane niti obleke; vi ste zločinci, zakaj vi razdirate družine in uničujete mestom prebivalstvo bolj kakor vojska, vi redčite vrste prihodnjega rodu, vi slabite njegovo kri, ovirate njegovo moč: poguba in zaton prihodnjega časa pada kot krivda na vašo glavo.

* * *

Najbolj jasni spomin, ki sem si ga ohranil iz otroške dobe moje sestre, je spomin na njeno prvo sveto obhajilo. Še vidim očarljivo ljubko od veselja prevzeto malo prvoobhajanko z zadržanim radostnim smehljajem, ki zgolj od čiste sreče ni mogla nič reči ter je bila skoro bolna od nepotrpežljivega pričakovanja in notranje ginjenosti.

Leto nato je našega očeta napadla bolezen, ki je ni bilo mogoče razložiti in ki se je zdela brez vsakega upanja. Bil je že prileten in, ker je bilo njegovo živčevje zrahljano, združeno z napadi in motnjami, mu je bilo zelo težko streči; postal je bil otožen, siten in nagle jeze. Zdaj je trdovratno odklanjal vsako hrano, nič ni hotel jesti, ter je vidno hujšal. Mati je pogosto jokala od bridkosti. Marjetica, ki je obiskovala višjo dekliško šolo, je prosila, da bi smela ostati domá, da bi mu stregla. »Jaz, ga bom ozdravila,« je rekla in spolnila zvesto svojo besedo.

Ni si mogoče predstavljati vseh pripomočkov, ki jih je našlo njeno srce, da bi dospela do cilja. »Pripraviti ga je treba v to, da bo kaj jedel,« je rekla, »in da postane spet vesel ter dobre volje.« Da bi to dosegla, se mu je dobrikala, in je bila vljudna in prisrčna in zvijačna kakor mačica.

Če je šlo na priliko za to, da je oče popil svojo čašico mleka, je prihitela v sobo in mahala s časnikom v roki:

»Le poslušaj, preberem ti veliko novico!« Prebrala je polovico stavka, potem pa, če je videla, da je prisluhnil, je prenehala:

»Ah saj res, ti moraš poprej zajtrkovati.«

Na njegovo odklonilno kretnjo je nato nadaljevala:

»Veš, zdravnik noče, da bi ti bral, preden si kaj zavžil; hitro izpij, ljubi moj očka, videl boš, kako je to mikavna resnica.

V Londonu. Charing Cross...«⁴

»Charing Cross, ah!«

³ To je bilo pred nekaj leti, ko je izšel izvirnik. — Prip. prev.

⁴ Angleško, beri: Čering Kros. Charing (lastno ime); cross pomeni samost. križ, pa tudi navzkrižen (pridevnik). Tukaj bi bilo dodati »street« (beri: strit) = cesta, ulica, torej: Čeringova prečna cesta ali stranska ulica.

— Prip. prev.

Naš oče je bil 18 let v Londonu in Marjetka je kot spretna diplomatinja to okoliščino izkoristila v vsakem oziru.

»Hitro popij, očka, videl boš.«

In s skodelico v eni roki, s časnikom v drugi roki, je vzbudila bolnikovo radovednost in ga pripravila do tega, da je končno mleko izginilo za godrnjavo brado.

Pokušala je njegove jedi in zdravila, čeprav je bilo nevarno, tako da bi sama utegnila zboleti. Večkrat se je zavoljo nepotrpežljive kretnje bolnikove razlila mesna juha ali mleko po njeni obleki. Tedaj se je delala, kakor da so jo oblike vroče solze, med tem ko ga je skrivaj opazovala. Priletni atek jo je naposled prosil odpusčenja ter je zdaj sam zaprosil, naj mu dá skodelico; potem je pa moral za kazen izpiti dvojno porcijo.

Nato ga je spet božala in se mu dobrikala, »moj preljubi sladki srčni atek, moj dobri, bolni očka,« in pripovedovala mu je zgodbe in razkazovala risbe, ki jih je bila zanj naredila, čebljala mu je male šaljive kratkočasnice brez števila, dokler se ni od srca smejal, česar poprej že mesece ni bil več storil. Tedaj je dejal na pol smehljaje se, na pol jezljivo:

»Mala čarovnica, zdaj si me pa že spet spravila v smeh.«

Včasih se je vsedla h klavirju in pričela peti eno izmed starih popevk našega očeta, potem se je pa delala, kakor da se je zmotila, kakor da ne zna več. Atek je popravil, sam pričel z vodivnim glasom napev in naposled je pel vedrega obraza ž njo vred kakor kakšen mladeč; na bolezni in na vse je pozabil. Če je tedaj mati prišla domov, je bila nad vse osupla in veselo zadivljena, da ga ne sliši tožiti in jadikovati kakor navadno, temveč da ga čuje peti s tresočim glasom:

»O ti gozdna rožica« ali »O, ljubezni sreča ti...«

»Predstavi si in pomisli,« je rekel tedaj, »da me je prisilila k petju. Ali moreš tukaj še govoriti?!«

In nadaljeval je, že spet bolj razkačen:

»In kaj vse sem moral nji na ljubo jesti! Sitnica! Še umorila me bo.« Marjetica mu je s poljubom zaprla usta.

»Dražestni, mali posebni atek, bolezen bomo umorili, in veš li, kako?! S petjem jo bomo pregnali. What do you mind, my darling, my little one, my precious little sick?«⁵

Namenoma je izrekala napačno svojo angleščino in spet se je »najljubši očka« smejal v brado.

Večkrat na dan je poslala materi v šolo sporočilo, da bi jo pomirila, in zvečer ji je dajala pogum, obrisala ji je solze, stopicala je, skakljala in pela kakor ptiček spomladi in napolnjevala hišo z upanjem ter veselostjo.

Čez nekaj mesecev je bil naš oče ozdravel, nad čemer se je zdravnik začudil; zdaj je bila na Marjetici vrsta, da se je zdravila. — Bilo ji je takrat 13 let.

(Dalje prihodnjib)

PETER LIPPERT S. J. — F. T.:

Jezus in grešnica

Hiša farizeja Simona je bila zelo odlična in trdna. Gospodarstvo je bilo bogato in sijajno, ali vsi izgredi in prevrati, ki dostikrat spremljajo bogastvo, so bili tam čisto nemogoči; hiša je živela pošteno in spodobno; vse je od nekdanj bilo uravnano po trdnih, umerjenih pravilih; izročila očetov so učinkovala celo v delavnike in imela na svojih vajetih še sled-

⁵ Angleško, beri: »Huèt du ju majud, maj darling, maj litt'vèn, maj pres's litt'l'sik?!« (»Kaj misliš, moj ljubi, moj malček, moj dragi mali bolnik?!«) — Prip. prev.

njega donašavca vode in vratarja. Tako je bil ves tek življenja v tej hiši pravilen in svečan, resen in hladen.

Jezusa so nekega dne povabili na obed: običaj je to zahteval in zgodilo se je. Toda običaj ni bil vnaprej videl slučaja, dotlej nepoznanega, nezaslišanega, da bi si sam učenik, ki so ga povabili, dovolil kreniti mimo družabne šege. Jezus je bil v mnogih ozirih celo prestopil mejo postave; in tako se tudi občeovati ni dalo z njim prav natanko v teh mejah. Zgodilo se je torej, da tega dne v strogi hiši farizeja Simona niso čuvali družabnega običaja. Že gospodar ga ni čuval, kajti za ta novi slučaj bi bil moral sam ustvariti nova pravila. Tega ni mogel in tako je opustil vse predpise, ki jih je bil sicer vaju, kadar je gost stopil v hišo. Jezusa pa so sprejeli kot gosta in vendar hkrati kakor posla; kot učenika in vendar hkrati kakor domačega učitelja, ki ga je kdo najel. Pozdravili ga sploh niso, ne

Moretto, Sv. Magdalena, spokornica

»Odpuščeni so njeni mnogi grehi, ker je mnogo ljubila.« (Lk. 7, 47.)

z objemom ne s poljubom, nobeden od strežnikov ni prihitel s posodo vode in niso mu rosili las s prazničnim mazilnim oljem. Nenadoma so ga videli stati z njegovimi učenci sredi dvorane kakor nekoga, ki je odveč, kakor kakega oddaljenega revnega sorodnika, ki je neizogiben pri kakem slavju, ki ga kar tako pripuste in molče prenašajo. Tako je postajal Jezus z učenci dolgo tam v dvorani med prihajajočimi in odhajajočimi služabniki. Nato je prišla družina in sedla k mizi in Jezus je razumel, da so preostali prostori zanj in za njegove učence, in je tako sédel, koder je pač še bilo mogoče.

Učenci so se sramovali za svojega mojstra, v Jezusu pa je bil občutek zapuščenosti in spominjal se je lepih prostih dni, ko je s svojimi učenci po domače in veselo hodil po poljih, lačen, a vendarle doma na poljanah svojega očeta. Tod so sicer obedne molitve zelo natanko izgovarjali, a prav nič ni bilo videti, da se obračajo z njimi na očeta v nebesih; oče je tu bil tako daleč. Potem so strežniki odhajali in prihajali, jedi so krožile in ta ali druga dobro preudarjena beseda se je čula kje v omizju, stroga in neoporečna kakor pregovor iz zakonikov v shodnici. Jezus sam je molčal in Simon se je že veselil, da se bo vse gladko izšlo.

Tedaj je nenadoma videl stati v dvorani 'grešnico', gospodarico enega izmed posestev v pokrajini Tiberije. Bila je iz dobre družine, lepa

in bogata, toda neverjetna oseba. Prosteга vedenja, vesela in gizdava. Praznovala je slavja z rimskimi častniki, brala je grške pesnike in pela zabavlјice na farizeje . . .

Zdaj se je nepričakovano pojavila v njegovi dvorani, v preprostem oblačilu, s posodico dišečega olja v rokah; bleда je bila kakor beli marmor sten v dvorani in mrzle srage omedlevici podobne slabosti so ji stale na čelu. Oči so ji begale in iskale po omizju, nato je šla naprej k Jezusu z oklevajočimi majhnimi otroškimi koraki. Nastrojenje v dvorani je bilo zdaj popolnoma oledenelo, vsi so strmeli v žensko kakor omrtvičeni od strahu, strežniki so brez pomoči zrli na svojega gospodarja in celo najsmelejši mladič, ki je moral nositi vodo za umivanje, se ni drznil smejati.

Jezus je molčal kakor v misli zatopljen; resen in nedoumen je bil izraz njegovega obličja. Že dolgo je bil pričakoval to ženo in bil je prvi, ki jo je videl vstopiti; kakor rahel dih je preletelo njegovo dušo in mu dalo, da se je ozrl tja k vratom, kjer je pravkar vstopila. Že dostikrat je bil opazil, da je nenadoma stala ob poteh, koder je prišel mimo; in vselej je stala sama in ločena od množice, a z lačnimi očmi in na smrt resna in drgetajoča od pričakovanja, in če je bil nato kakor po naključju srečal njen pogled, je bila brž povescila oči in zardela kakor zasačena. In potem je spet stala nepričakovano kje ob poti, koder je šel mimo, in če ga je videla, je odšla naprej, ko da ji ni nič do srečanja z njim. Vedel je, kaj se godi v njej, vedel za žar in strast njene duše, vedel za njeno pričakovanje pravljirnega čudeža, ki je od mladih let živel v njej, za njeno silno hrepenenje po ljubezni, ki ni v njej nobene gnusobe, po službi, ki bi jo mogla vršiti s spoštovanjem. In čutil je strašno praznoto v njeni razočarani duši; ni je srečal še noben človek, ki bi mogla zanj izživljati svojo gorečo dušo. Vsem, vsem se je hotelo samo njenega denarja, njenih praznikov, njenega smeha in njenega telesa. Nihče pa ni iskal njene duše. Jezus se je bil že toliko ukvarjal s tem trpečim človeškim otrokom in nehote se je bil vsepovsod oziral, je li tam. In zdaj je stala tu v dvorani farizeja Simona. Čutil je tiho prepadenost spričo njene drznosti, bal se je zanjo, kako ji bo neki šlo v tej hiši in bo li to žensko srce dovolj močno, da prenese vso strahoto ledenega prezira, ki jo zdaj čaka. Torej je povescil glavo in molčal in nobeden od gostov še slutiti ni mogel, kaj misli o tem nezaslišanem slučaju.

Grešnica pa je pokleknila k njegovim nogam in nad nje nagnila svoje jokajoče obličje, ko da hoče skriti svoje solze; a tedaj so te solze omočile njegove noge in takoj se je zavedala, da mu utegne biti ta mrokta nadležna in je tako vzela svoje lase in mu z njimi brisala noge, spoštljivo počasi, kakor sicer brišemo solze ljubljenumu človeku. In h koncu se je celo osmelila, da je te noge poljubljala, vedno iznova. Nato je vzela svojo posodico dišečega olja in vsebino razlila po nogah. In iznova so iz njenih oči kapljajoče solze kanile na maziljena mesta, pa tu niso več mogle obstati, marveč so okrogle in svetle polzele na blazine in odtod na zemljo.

Jezus ji ni branil. V srcu pa mu je valovalo od občutkov in misli. Čutil je gorke kaplje iz oči ljubečega človeka, čutil je iskrenost in nežnost te ženske duše in vedel je, da je odslej naprej v vso večnost njegova. In ta gorka čista sreča mu je zopet objela dušo, kakor je to občutil za mladih let v Nazaretu, kadar ga je mati ljubkujoč božala po laseh, domovinska sreča, ki je bila močna in poživljajoča kakor slastni sončni zrak na galilejskih gorah. In zdaj tu v ledenem vzdušju hiše farizejeve, tu je prišla zopet k njemu in rade volje in hvaležen je dal, da mu je plala skozi dušo,

čudovita sanjska sreča, da ima v pesti človeško srce, dobro in nežno, goreče in vendar plemenito srce. Sanjska sreča in vendar svetla in jasna in budna; je kakor mehka vez, ki se ovije duše, in se vendarle ta širi pod tem dotikom in diha globlje in svobodneje.

Samo nekaj trenutkov, toda silno močno in globoko je Jezus dojel vse to; saj je njegova duša bila izredno gibka; v najkrajšem času je lahko premerila neizmerne višine in dalje. A potem je prav tako jasno in krepko občutil misli svoje okolice: izprijena ženska se mu v gorečem navdušenju poklanja in on sprejema nje navdušenost, dà, dovoli ji, da se dotika njegovih nog — na ta način. V očeh sveta stoji zdaj poleg nepoštene žene in ljudje šege, dostojnosti in reda mu stoje nasproti. Njegova stvar je z ‚vlačugo‘ postala eno. Vsaj na zunaj in po videzu. Seveda, da bi po notranjosti mogel biti eno s tem svetom greha, tega nihče ni mislil in niti med služabniki se kak predrznež ni upal smejati. Toda videz! Videz je bil zoper njega in videz je že uničujoč za učenika in mojstra. In kako so ga pomilovali in čutil je to pomilovanje. Čuvali so njegovo čistost, medtem ko so se izpodtikali ob njegovo modrost in njegovo znanje, njegovo premoč in njegovo preroštvo: Če bi bil prerok, bi vedel, kakšna ženska je to. Toda ne ve, niti ni vajen sveta niti ne pozna dovolj življenja, samo ubog norec je, brez madeža, toda bedak. Ne smeš torej tudi njega, kar sicer uči in dela, jemati preveč resno.

Jezus je čutil, da mu je to uro obledel sloves mojstra in preroka in se zmanjšal, vsaj v tem krogu, in da so celo njegovi učenci v zadregi. Žensko dušo je bil pridobil, a prav s tem je izgubil te može. Seveda zgolj ta duša je mogla nadomestiti množico vsakdanjih bitij. Ženska duša, toda velika in široka, goreča in vdana, požrtvovalna in ponosna in kljub vsem dosedanjim pogreškom nedotaknjena čistost najbolj notranjega bistva. In ne pride mu na mar, da bi dal tej duši zopet oditi. Poklonitev, ki jo vprav sprejme od nje, je tudi zanj obet, dà, zaobljuba: zvest ji bo, naj bi ga tudi mnogi zapustili zaradi nje. In že je na tem, da bi vprašal: Ali hočete iti od mene, ker je ta žena prišla k meni? Srečen, kdor se ne huduje nad menoj! Toda ne! Tudi te može ljubi vse in zlasti tega Simona. Saj je nepoporečen mož, značajan in načelom zvest in pravičen! Mar ni mogoče, da pridobi tudi to dušo? Nemara vendar lahko drži skupaj svet ljudi, ki je tudi v nevarnosti, da se mu pod rokami stre in razpade! Mar ni mogoče, da to bogato, živo in razsipno žensko porabi za kažipota, da bi tudi otrpli, ubogi in zaprti, toda močni duši Simonovi pokazala nov svet? Jezus je razmišljal, kako naj se loti te naloge.

(Se nadaljuje.)

P. ANGELIK:

Beseda božja in življenje

*»Boljši je potrpežljiv mož od močnega, in kdor gospoduje svojemu srcu, od onega, ki mesto pribori.«
(Preg. 16, 12.)*

»Kako je vendar mogoče, da ste kljub vsem svojim neprijetnostim in težavam tako mirni in potrpežljivi,« tako so nekega dne vprašali nekega svetega škofa. »Katero tajno sredstvo vendar imate, da morete ohraniti svoj mir in svojo ravnodušnost?«

»To vendar ni nič posebnega. Sredstvo je povsem preprosto in obstaja le v tem, da človek dobro uporablja svoje oči.«

»Razložite nam vendar to,« ga prosijo prijatelji.

»Prav rad,« jim odgovori sveti škof. »Najprej povzdignem oči k nebu in se živo spomnim na to, da se tam nahaja zame prebivališče, katero si bom pa mogel pridobiti le z vednim in trajnim naporom. Potem pogledam k zemlji in mislim na oni mali prostorček, ki bo zadostoval za počitek mojega trupla. Potem pogledam med svet in na ljudi, ki na njem živijo, in tu pridem do prepričanja, da je nešteto ljudi še veliko nesrečnejših, kakor sem jaz. Vse to mi da pravi pojem o človeškem življenju in njegovi pravi sreči. Spoznam tedaj, kako nespameten bi bil, če bi hotel godrnjati in se pritoževati.«

Drugo temu podobno zdravilo je našel neki slaven bogoslovni pisatelj pri cerkvenih vratih. Nekega dne sreča pri cerkvenih vratih berača, vsega pokritega z odprtimi ranami. Nagovori ga: »Dober dan, dragi brat!«

Berač mu odgovori: »Nikdar nisem slabega imel.«

»Tedaj naj vam Bog pošlje enega boljšega.«

»Moja usoda je bila vedno najboljša.«

»Kako je to mogoče, saj si vendar ves pokrit z ranami in ulesi?«

»Tako je, toda dobrota božja mi je to poslala. Če sije sonce, se veselim sonca, če je vreme viharno, se veselim viharja, kajti Bog ga je poslal.«

»Kdo si ti?«

»Jaz sem kralj!«

»In kje je tvoje kraljestvo?«

»Moja duša je moje kraljestvo. Tukaj nikoli ni upora in vstaje.«

»Kako si prišel do tega samoobvladanja?«

»Iskal sem ga v molitvi in v premišljevanju tako dolgo, dokler ga nisem našel.«

»In kdaj si to našel?«

»Našel sem to, ko sem se ločil popolnoma od vsega zunanjega sveta.«

Ko pride nate, dragi bravec ali bravka težka ura v življenju, ko boš mislil, da si upravičen, da godrnjaš zoper Boga samega, tedaj se spomni na tega škofa in na tega berača in stori, kakor sta storila onadva.

P. ROMAN:

Življenje velike žene

Sv. Terezija de Avila

IV.

V prvi pomladi...

Pri svetnikih je velike važnosti, da je njihovo zunanje lice, mogoče bolje povedano, njihovo zunanje življenje in ravnanje, obdano od gotove privlačnosti, ljubkosti, skratka, da ima to življenje nekaj človeško toplega, da nam je blizu. Terezija je bila polna življenske sile, zelo razumna, zraven pa globoko čutečega srca. Kot dekle je brala z največjo radostjo in z zanosom svoje prve mladosti viteške romane. Vendar pa je to ni morda speljalo v neresničen svet, temveč tudi iz teh knjig srka hrano za svojo dušo. In iz tega se je porodila tudi tista otroško strastna želja doživeti mučeništvo in priti k Bogu za zmeraj, za zmeraj.

Po eni strani jo odlikuje hladen razum, ki ga pa vsega odene v največjo nežnost in ljubeznivost. Pojem ljubezni je zanjo obdan od samih lilij, kljub temu pa je globoko čuteča. In vsa njena ljubezen do Boga, do bližnjega, do sosester nikakor ni mrzla, umerjena in vsa pridržana, temveč plameneča, topla in kakor iz žarečega srca izlita.

Poleg tega je ta žena pogumna. Terezija ni nikoli poznala strahu ali bojzani, nobena ovira je ne more zadržati na njeni poti. V tem pogumu je včasih neizproсна, na videz skoro trda. Tiste mehke solze ona prezira in nič ne mara slišati o kakih izrednih sanjavih rečeh, ki se tako rade polotijo preveč nežnočutnih mladih redovnic. Zna se prilagoditi še tako težkim stvarim. Volja je pri njej vedno odločujoča. In kot otrok, sama pripoveduje, je žejno žejno hrepenela uživati svet in njegovo krasoto. Pozneje se te žeje obtožuje, mogoče je v tej obtožbi nekoliko prestroga. Takole piše: »Skrbela sem za toaleta, zelo sem hrepenela po tem, da bi uga-jala in vzbujala pozornost. Roke sem skrbno negovala, enako tudi lase. Večkrat sem se obdajala z dišavami in bilo je veliko ničemurnosti, katerim sem se udajala. Vendar pa nisem imela nikoli slabega namena in nikdar ne bi hotela, da bi kdo zavoljo mene Boga razžalil.«

Vsakdanji darovi svetemu Detinstvu

To je moralo biti v letih, ko je Terezija doraščala iz otroka v mlado dekle. Španske deklice zelo zgodaj dozore in so s 14 leti že popolnoma prebujene. Neka karmeličanka Marija Pinel pripoveduje zgodbico, ki jo je bila zvedela od Terezine starejše sestre Marije de Cepeda. Neko noč sta se obe deklici vračali od polnočnih zornic. Ko tako gredo po tistih ozkih starih ulicah, se Terezija naenkrat obrne do svoje sestre Marije, položi glavico na njeno ramo, jo tesno objame in pravi: »O, ljuba sestra, če bi ti vedela, kakšen paž naju spremlja, bi bila pač vsa iz sebe od sreče.«

»Kdo le?« vpraša sestra.

»Naš Gospod Jezus sam.«

Je li to domišljija, je samo slutnja bodočnosti? Kdo to ve! Toda eno je gotovo, da GA je neprestano videla pred seboj, že je kljub svoji dekliški nemirnosti vsa prevzeta od NJEGA.

V to dobo spada tudi njena prva dekliška ljubezen. Še vsa otročja sicer, ki bi pa vseeno utegnila postati nevarna. Otroci so se radi družili med seboj in bilo je veliko bratrancev, ki so bili v očetovi hiši čisto domači. Sama piše tako-le: »Zelo so me ljubili in rada sem se vsega udeleževala, kar je njim ugajalo. Poslušala sem njih otročarije, kar ni bilo brez nevarnosti.«

Zdi se mi, da je oče nekaj teh stvari opazil, da ga je zaskrbelo in hitro se je odločil, da bo dal hčerko v vzgojo samostanu. Njena sestra Marija se je pravkar poročila in tako je odšla Terezija v svojem 17 letu kot gojenka v samostan naše ljube Gospe Milostljive.

V.

V penzionatu.

Samostan naše ljube Gospe Milostljive še danes stoji. Je mogočna stavba, nekoliko zunaj mestnega obzidja, na zunaj ne brez neke temačne krasote, znotraj pa prav nič prikupljiva.

V 17. stoletju so tam prebivale redovnice sv. Avgušтина. Imele so novicijat, pa tudi penzionat za hčere podeželskega plemstva, toda ne v smislu kakega vzgajališča.

Terezija je čutila, da je bil oče nekoliko nezaupen, in da jo je zavoljo tega oddal v samostan. To jo je bolelo in meneč, da je res njena krivda precej velika pred Bogom, je samostanskemu spovedniku med mnogimi solzami priznala svoj »greh«. Spovednik jo je poslušal, ko je videl njeno resno žalost, pomirjeval, naposled pa je smehljaje rekel, da to sploh ni smrtni greh, kvečjemu, če je imela kak slab namen, majhna krivda. To je Terezijo pomirilo, vendar se mi pa močno zdi, da je prav v tej potezi že tudi skrita Terezijina poznejša tenkovestnost, ki jo vodi vedno višje.

Njen bratranec je skušal priti do nje potom drobnih pisemc, ki bi naj rahlo speto vez med njim in Terezijo utrdila. Vendar pa to ni uspelo ker je bilo neizvedljivo. Tako je cela zadevica kmalu pozabljena.

Pri sestrah se je pričela kmalu zelo dobro počutiti, zlasti ker je že od mladosti znala ceniti samoto in jo je tudi ljubila. Poleg tega je pa tudi dobro čutila, da ima posebno moč vzbuditi simpatijo in to ji je močno ugajalo. Sama piše v spominu na tiste dni: »je to milost, ki mi jo je Gospod izkazal — ugajala sem povesod, kjerkoli sem bila, in zelo sem bila ljubljena.«

Sestra v spalnici jo je imela še posebno rada in je Tereziji hotela vlti nekaj tistega hrepenenja dopasti Gospodu vseh gospodov. Ta sestra se je imenovala Marija Briceño. O njej pravi Terezija: »Ona je bila, ki mi je vzbudila hrepenenje po večnih stvareh.«

Vendar ne smemo pozabiti, da Terezija piše te stvari kasneje po svojem spominu. Takrat pa je bila mlada dekle živahna in dovzetna, in vemo iz njenega življenja, da se je sprva zelo bala poklica. Pač je občudovala pobožnost redovnic, njih iskreno zbranost, toda, da bi ona sama postala enaka, ne, zato se ni čutila poklicano.

Tiste dni je tudi veliko premišljevala, kakor že nekoč v prvih detinskih letih: o večni sreči in večni nesreči. Brez dvoma je rahlo čuteče srce sedemnajstletne bilo dovzetnejše za to skrb, kakor nekoč srce otroka. Srce, to ubogo srce, ljubeče in ljubljene mlade deklice se je branilo in obotavljalo pred takim sklepom. Ne nikoli ne bo redovnica!

Ali naj mogoče vstopi v zakon? Terezija se je tudi te odločitve zelo bala. Nič posebno ni bila vneta. Če bi bila svojega bratranca zares ljubila in bi bila ta ljubezen vsaj nekoliko globlja, bi se brez dvoma zaključila njena mladost s poroko in zakonom. Tako pa Terezija noče o tem nič slišati.

Pač pa je tisti čas stopila njena prijateljica skoro istih let z imenom Ivana Suarez v samostan Kristusovega učlovečenja. Tam so bile redovnice veliko manj stroge, njih vodilo je bilo vse bolj svetsko prilagodljivo in redovnice so lahko sprejemale nemoteno obiske svojih poročenih prija-

teljic, sestra in sorodnikov. Sploh je bil samostan nekako zbirališče družabnega življenja in zlasti damskega sveta. Naj gre še ona? Ne more se odločiti.

VI.

Terezija zboli in se vrne domov.

Vstop v samostan.

Terezija je bila že skoro leto in pol pri sestrah avguštinkah. Domala se je že privadila; kar zela nevarno zboli, da mora penzionat zapustiti in oditi na deželo in sicer k svoji poročeni sestri Mariji Barrientos, ki je živela na meji okrajine Salamanca.

Iz tega kratkega razdobja ni nič posebnega znanega. Ko se Terezija nekoliko okrepi se vrne v očetovo hišo, kjer prevzame vodstvo gospodinjstva in ostane štiri leta pri njem. Njej je poverjena tudi vzgoja najmlajše sestrice Ivane — bratje pa zapuščajo drug za drugim domačijo in odhajajo žejni prigod v Indijo in skrivnostno Ameriko.

Zdi se, da je bila Terezija za gospodinjo kakor rojena. Podjetna, pridna, razumna in polna ljubezni do vsakdanjih opravil. Oče se je tako navadil njene pridne roke, da je čisto resno mislil, Terezija ostane do smrti v njegovi hiši. Kasneje pa lahko stopi v podoben penzionat za neporočene ali ovdovele plemiške hčere.

Primerno je, da ob tej priliki poudarimo dejstvo, da je Terezija bila tedaj v cvetu let in brez dvoma ponovno naprošena za zakon. Bila je lepota in zelo razumna dekle. Zakaj ne manjka se ljudi, ki so takoj pri roki, da govore o vsem nadnaravnem, kar pozneje Terezija doživlja, češ vse je le plod prebujne domišljije in zadušene svetne ljubezni.

Terezija se svobodno odloči za samostan. Ne brez težkih bojov in srčnih bridkosti. Tri mesece traja ta boj: ali vstopim ali ne. Ko oče izve, da namerava stopiti v samostan, ji kratkomalo odreče dovoljenje, češ po moji smrti pa lahko. Terezija se nečloveško bori. Tako zelo ji gre ta boj do srca, da ni samo enkrat padla v nezavest. Naposled se odloči, da vzame pajčolan redovnice nase — toda ne morda iz ljubezni do Boga — tega mogočnega nagiba, ki je toliko drugih svetih osrečeval, tedaj še ne pozna. Za dušo se boji, da dušo — to svojo kraljico reši, zato se odloči za odpoved. Težko ji je, zakaj življenje nudi toliko lepote in malih prijetnosti, toliko očarujočih drobnih ljubeznivosti je zanjo pripravljenih, povsod je ljubljena in občudovana — pa se vseeno odloči — za trdo pot samostanskega življenja. To zato povemo, ker marsikdo vidi samo neko urejeno brezskrbnost — žrtev — stoterih in stoterih — pa noče videti. Tako je bilo tedaj, za danes velja v še večji meri. Če bi bili samostani samo zavetje lenobi in brezdelja, bi se danes trlo samih novincev. Ker pa je to življenje strogo in polno odpovedi, poleg težkega dela — jih pa vedno manjka.

Oče še vedno vztraja pri svojem in ne odjenja kljub prigovarjanju sorodnikov in prijateljev. — Terezija posluša spoštljivo očetove ugovore. Toda dati mu prav, tega ne more.

In tako se opogumi, da zaeno z mlajšim bratom, ki je namerjal vstopiti h dominikancem, nekega jutra odpre težka vrata domačega dvorca, spremi brata do samostana sv. Tomaža in nato odide sama na porto samostana Kristusovega učlovečenja ter ponižno prosi za sprejem.

To je slovesna ura zmage.

(Dalje prihodnjč.)

Čednost pod skromno streho

Tam spodaj v vasi, tam, kjer se že pričenjajo polja, stoji hišica v malem vrtiču, ki ima prostor le za nekaj salatnih glav in petršiljevih zelišč, in če je že veliko, morebiti še za nekoliko redkvic, ki se pa morajo že precej stisniti med seboj. To pa hišice ni oviralo, da se ne bi tako rekoč zadušila pod cveticami. Z visoke strehe, porasle z mahom, so cveteli in se sklanjali vse križem divji klinčki ali pečniki, zvončice, vedno zeleni kreč ter kozji parkeljei ali cevke, in dolge kodraste trave so se spuščale navzdol kakor kuštravi lasje do okenc.

Od spodaj navzgor so zato plezali mali čedni šopki rož kvišku do dimnika, med tem ko so se na polici pod oknom kričeče rdeče šopirile geranije s svojo bujno lepoto.

Hiša za punčke je bila to in večkrat je bilo videti pri vsakem oknu eden ali dva punčkina obrazka, okrogla, sveže umita, ki sta radovedno pritiskala svoja noska na šipe, tako da sta postala ploščata. Pred kratkim so se naselili stanovavci v tej hiši, najbolj ubožni v vsi deželi. Oče, bivši delavec, mati, bivša služkinja, ki ju je od Nemške Švice zaneslo sèmkaj, Bog ve, kako. Nekega lepega jutra sta se izkrcala v Lamótu, brez dela in oblagodarjena z otroki; hišica je stala tukaj, kmétiško ljubka in neporabna, in občina jima jo je dala v najem za nizko ceno.

Kolikor se je le dalo, jo je mož v svojem prostem času spet popravil. Sicer je pa hodil v dnino pri kmetih in njegova žena je hodila na delo kot postrežnica, perica, poljska delavka — kakor se ji je ponudilo. Za to ženo je imel dan dvakrat toliko ur kakor za druge umrljive zemljane. Po leti in po zimi je vstajala ob štirih zjutraj, pozno je hodila počivat; nedelje je porabila v to, da je doma vse počedila in popravila perilo svojih otrok in svojega moža. Pri tem žena nikoli ni bila videti žalostna ali nejevoljna. Nežna in rahločutna, kakor je bila, je prenašala težo zemeljskega življenja s skromno ljubeznivostjo ter se nikakor ni hotela skazovati kot »junaška mati«. Priprosta duša, ki je gledala iz njenih bledomodrih oči, je bila videti prav tako sveže in svetlo umita kakor njeno zorno, rdeče nadahnjeno obličje, jabolku podobno.

Govorila je malo, kakor vsi Nemci; ni tožila in tarnala, niti tedaj ne, ko je peti otrok prišel na svet; po treh dneh so jo že videli plenice prati. Čez dober teden je že spet šla na polje. Njen najstáriši sin, osemleten deček, je oskrboval bratca in sestrice, kolikor ga ni ovirala šola. Bil je prava podoba svoje matere. Treba ga je bilo videti, kako je šel skozi vas, najmanjšega je imel v naročju, drugega je vodil za roko. Šel je počasi, trebuh je stegoval naprej kakor kakšen odrasel, eno ramo je potezal navzdol drugo je imel poševno, medtem ko sta mala dva visela na gubah njegovega jopiča ter se dala vleči za njim. S kako vdanimi očmi je opazoval igro drugih otrok! Kako so ga pač srbele nogé, če so se drugi kakor divjaki lovili in tekali okoli vodnjaka! In kaj šele, če so metali krogle pred župniščem! To je pač bila njegova skrivna strast, zakaj tam, kjer so metali kroglo, je obstal s svojima varovancema kakor ukovan. To pa, kot je bilo videti, ni bilo vseh najmanjšemu, zakaj, bržko je prenehalo uspavajoče guganje, se je vselej drl in rjul kakor da je na raznju.

»Pojdi no proč s svojo rjovečo opico!« so mu tedaj večinoma klicali otroci. In molče se je odstranil deček, plaho je prišel spet nazaj šele, kadar je »rjoveča opica« blagovolila zaspati na njegovi otrpli roki.

Nekega dne ga je pa pustil, naj se le nakriči, trinog: naj ga stane, kar hoče, mora biti zraven, kako bo mali Säbli — Sabljač mlajši — svojo najlepšo stekleno kroglo osvobodil, ko jo oblegajo od vseh strani. Njemu nasproti je stalo devet malih krogel. — On bi jih dobil, ima tako dobro zamisel! Če bi le imel vsaj eno roko prosto! Srbelo ga je po vseh udih! Nič več ni slišal kričanja svojega malega gospodarja, popolnoma je pozabil nanj — — — in naenkrat tudi njegove teže ni več čutil.

Ta strah! Oh ne, ni ga bil izgubil, pamža. Le-ta je plaval med nebom in zemljo nad glavo nekega starega župnika, kateri ga je držal v svojih močnih rokah ter ga ujčkal na svoj način. V tem položaju je bil mali

Ci-Ga-Tsé z Marijinim kipeem

mož izgubil svoj glas. Naš župnik ga vzame zdaj na eno rokó, drugega otroka prime za róko, in ostala dva sta se oprijela njegove duhovniške suknje, kakor da se razume samo po sebi.

»Igraj se!« reče župnik vélikemu.

Deček je videl, kako se je župnik z njegovim bremenom oddaljil na vrt, in od veselja ni mogel priti k sebi. Hotel je tekati, skakati, metati krogle, peti — — — preveč obenem, kar je imel dohiteti v teh minutah. Še zmiraj je le na mestu stal, mahal z rokami, dvigal visoko ramena, stresal se je in opazoval druge.

»Igraj se, dečko!« mu je zaklical župnik čez zid.

Ko je kasneje prišel deček, da bi odpeljal 'svojo družinico' domov k obedu, jo je našel na travi zleknjeno okoli župnika. Najmanjši je spal na odeji in je še v spanju trdno držal en prst prečastitega gospoda, med tem ko je poldrugoletni modrijan sipal zemeljsko prst na župnikove noge, da bi jih zagrebel. Ostalima dvema je pa dobri mož tiho igral na orglice.

Ne daleč od tod je stala postrežnica ‚La Pepie‘ (Pika) s stisnjenimi ustnicami in z razkuštranimi lasmi.

Konradček se pa ni dal oplahiti. Dokler je bilo lepo vreme, se je zdaj zmerom priplazil pred župnišče in vedno znova mu je stari mož odvezl njegovo breme.

Nekoč je pa prišla Konradčkova mati, — najubožniša žena v vsi deželi, — v župnišče. In prišla ni nič več praznih rok: pod predpasnikom skrita je prinesla dva svežnja čudovito lepih rdečih redkvic in vsakovrstna zelišča za v juho. To se je kuharici ‚La Pepie‘ zdelo zelo neprimerno.

Naslednjo nedeljo se ji je šel naš župnik zahvalit. Na cesti pred hišo ga je sprejelo pol tucata otrok. Ko je povprašal, če so mama doma, so kakor zajci zbežali in rjovel v zboru: »Mama, gospod župnik; mama, gospod župnik!« Celo poldrugoletni je rjovel z drugimi vred: »Zup, zup!«

Mati iz zadrege ni mogla besedice spregovoriti, oče je zastonj iskal drugo šlapo in prečastiti gospod je smehljaje se štel otroke zmeraj znova spet in je vselej našel enega preveč.

»Prejšnji teden vas je bilo vendar samo pet, ali ste se med tem pomnožili?!«

Zdaj se je izgovarjala žena: šesti otrok da ni prav za prav njun — vsaj ne d o c e l a; da je otrok njene umrle sestre. Prejšnji teden da je otroče še očeta zgubilo. Kaj smo tu hoteli storiti?! In tako da je ona rekla svojemu možu, češ da otrok vendar ne more nič zato, in pa, kjer jih je in pápa petero, da bo juha tudi za šestero zadostovala!

»Sem si tudi mislil,« da ji je mož na to odgovoril: »sem že tudi šel ponj in ga pripeljal.«

Prečastiti gospod je obrnil glavo na stran, večkrat se je moral krepko usekniti in je potem rekel z nekoliko bolj hripavim glasom:

»Vidva sta številki — prav posebni številki sta!«

S temi besedami se je vsedel zraven žene na klop pred hišo ter ji je pomagal luščiti grah. Vsak, kdor je šel mimo po cesti, je mogel videti, mogel je tudi slišati, kako ji je pripovedoval vesele kratkočasne zgodbe, tako da se je na glas morala smejati.

Dro — tako se je pričelo.

Nato povpraša naš župnik takole po strani, zakaj da nikoli ne pride v cerkev. Tedaj je zardela in ni hotela naravnost odgovoriti. Nazadnje je pričela jokati in je nekaj rekla po tihem, prav potihem, da je ni bilo mogoče slišati s ceste...

Prečastiti gospod se je sklonil k nji in momljal:

»Kakorkoli bo to že šlo.«

Kmalu za tem je odšel.

Kakor si ne morem predstavljati duhovnika brez brevirja, studenta brez vode, cvetlice brez vonja, orehove lupine brez jedra, kristjana brez rožnega venca itd., tako si tudi ne morem predstavljati tretjerednika ali tretjerednice brez njegovega glasila »Cvetja z vrtov sv. Frančiška«, to tem manj, ker je to najcenejši nabožni list v državi. Vendar pa je iz kronike III. reda razvidno, da temu ni tako, kar je vsekakor zelo žalosten pojav, da ne rabim drugega izraza. Izgovor, da ni denarja, ne drži, kajti 15 Din na leto premore najposlednejši berač. Vem pa za mnoge gmotno dobro stoječe tretjerednike in tretjerednice, kateri sicer niso naročeni, vendar pa mnogokrat na leto kupijo in najdejo denar za veri in cerkvi nasprotne časopise, za »Cvetje« ki je njihov lastni list, pa pravijo, da jim denarja manjka. Kdo naj to verjame?

Dolgoletna naročnica »Cvetja«, ki marsikaj vidi in ve.

PAX ET BONUM

P. KRIZOSTOM:

Ci-Ga-Tsé

Kitajski deček.

Vse to, kar bom zdajle napisal, se je zgodilo v mogočnem mestu Changsha, ki leži v sredini ogromne kitajske dežele.

Imeniten mandarin je dobil sina in mu dal ljubko ime Ci-Ga-Tsé, kar pomeni po naše Srečonosec. Dva meseca je bil star ta fantek, ko mu oče nenadoma umrje. Uboga mama je morala z otroki vred zapustiti krasno mandarinsko palačo in si najeti prodajalno, da bi tako vsaj za silo oskrbela sebe in dva otroka. Bila je junaška žena in vse bi se dobro izteklo, da ni zibruhnila strašna državljanska vojna. Rdeči, ki so tedaj zmagovali, so planili v prodajalno in jo razdejali. S seboj so vzeli kot talca Srečonoščevega starejšega bratca.

Tedaj je bil Ci-Ga-Tsé star ravno štiri leta. Uboga mama se je naučila tkalstva. Toda kje naj najde delo? V tej stiski se je obrnila do delavnice katoliškega misijona. Da bi se mogla bolj posvetiti svojemu delu, je oddala Srečonosca sosedu. Zaslužek je bil slab, svojemu ljubljencu pa tudi ni ničesar odrekla in naravno je zagazila v strašne dolgove.

Zgodilo se je nekega dne, da je prišla v misijonsko postajo soseda s svojim rejencem in zahtevala mesečnino. Deček je bil oblečen v belo haljico in je bil nepopisno lep in ljubeč.

Zagledal je na mizi kipec Matere božje z Jezusom v naročju. Stegovati je pričel svoje ročice proti kipu in oči ni mogel odtrgati od njega. Stopila je k njemu mati prednica, vzela Marijin kip in mu ga podarila.

Kakšna sreča je bila to za majhnega fantička. Stiskal je kipec v ročicah in ga vroče poljuboval.

Tisti dan je razodela njegova mati misijonarkam svojo trpko usodo in majhni Srečonoscu je bil sprejet kot gojenec v zavetišče.

Ko je mati videla, kako so misijonarke frančiškanke Marijine lepo izoblikovale njenega sinčka, je prosila sestre, naj ji dovolijo, da sme postati kristjana. Z veliko gorečnostjo se je pričela učiti katekizma. Osem mesecev nato sta bila krščena mati in sin. Ci-Ga-Tsé je dobil pri krstu ime Julij-Henrik.

Prav v tistih dneh je bil Julij povišan za ministranta. Izborno mu je tekel latinski jezik, le težka mašna knjiga mu je delala precej preglavic in pa visoki oltar. Toda Julij ni srečen zaradi tega, ker sme nositi škrlatno in belo strežniško obleko, temveč vsa njegova sreča je v tem,

ker je Jezusu tako blizu. Prejel je prvo sv. obhajilo in zdaj prejema prav vsak dan Jezusa med sv. mašo v svoje srce.

Pričetek sv. maše je vedno ob pol sedmih, toda Julij je ob šestih vedno že v cerkvi.

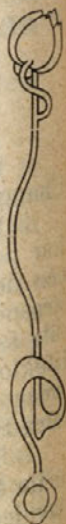
Ko je namreč zvedel, da sestre vedno pred sv. mašo molijo, jih je takoj sklenil posnemati. Na kaj misli Julij tiste pol ure, to je skrivnost. Točno ob dveh popoldne odide zopet za pol urice pred Jezusa v presvetem zakramentu.

Z mamó molita vsak večer sveti rožni venec.

Mama: »Molila bova žalostni del.«

Julij: »Ne, tega nočem. Kadarkoli ga molim, me boli srce.«

Ubogi deček! Srce ga boli vedno tudi, če moli sveti križev pot. Pri dvanajsti postaji se z žalostno Marijo vedno tudi sam zjoka na glas.

Mali gojenci sv. Detinstva v vrtni utici

Njegovo največje veselje je, če sme čim dalje časa ostati v kapeli in zabavati božje Dete, ki ga tako neizrečeno ljubi. — Dovolili so mu, da sme brisati prah po klopih v kapeli. Kakšna čast je to zanj! Ko je opravil svojo službo, se redno zgrudi pred tabernakelj na kolena in zmoli rožni venec.

Eden najljubših praznikov mu je porcijunkula. Julij ve dobro, kaj so odpustki in pozna tudi način, kako bi si jih čim več pridobil. Ker je imela mama 1. avgusta preveč dela in ni mogla pridobiti nobenega odpustka, jo je tolažil: »Nič ne žaluj! Bom jaz zate opravil.« In res je molil Julij celo popoldne do poznega večera.

Pa včasih postane iz pridnega Julija poredni Julček. Tedaj mu mama zažuga:

»Če boš tak, bova odšla od tu. To se pravi: ti boš šel, jaz pa bom ostala. Dala ti bom obleke v kovčeg in te bom spodila na cesto.«

V trenutku kleči Julček na tleh:

»Pretepaj me! Ubij me! Samo proč me ne podi!« In siromaček je ves v solzah.

Pred tabernakljem je že neštetokrat prosil: »Moj dobri Jezus, vzemi me, tvoj hočem biti! Rajši hočem umreti, kot tebe zapustiti.«

Sestram pa je razlagal:

»Nikdar ne bom šel od vas. Ko se bo vaš pater postaral, bom jaz vaš kaplan in bom za vas opravljaj daritev sv. maše.«

*

Tak je Julček Srečonosec. Bog daj, da bi misijonski postaji v Chang-shi prinesel veliko sreče in da bi zares postal misijonar-domačin, ki jih misijonske postaje tako nujno potrebujejo.

Molimo za duhovniške poklice iz vrst domačinov v misijonih!

H. J. K.:

Iz pisem našega slovenskega kitajskega misijonarja p. Baptista Turka

Hankow, 18. septembra 1934.

Predraga sestra!

Tvoje drago pismo z dne 15. jul. je došlo v Hankow dne 24. avgusta.

Spominjaš se moje 60 letnice, jaz pa Tvoje prekoračene 70 letnice.

Pojmo skupno zahvalo Bogu tudi za to dobroto. Res hitro so potekla vsa ta leta. Bog daj nam srečen sklep tega življenja, ki se hitro bliža.

5. nov. Želel sem si potrebnega časa, da Ti v tem pismu o raznih mojih in naših misijonskih zadevah kaj obširneje poročam. Tako torej zaradi mnogih misijonskih opravkov tega pisma do danes (5. nov.) še nisem dokončal. Med tem časom mi je dne 27. okt. že došlo drugo Tvoje drago pismo z dne 15. sept. Torej je drago Tvoje in drugih skupno čestitanje za moj 60. rojstni dan (dne 29. okt.) dobrodošlo. Bog naj Tebi in s. Filomeni in g. Viktorju in vsem za ljubo voščilo in molitve in za sv. zahvalno mašo obilno povrne! Jaz sem ta spominski dan obhajal prav zasebno. Opravil sem zahvalno molitveno uro pred Najsvetejšim in zahvalno sv. mašo, pri kateri sem se zlasti spominjal na naše predrage rajne starše, na Tebe in na vse moje ljube dobrotnike. Slučajno ali boljše rečeno po sv. božji previdnosti smo začetek in sklep te moje 60 letnice tudi zunanje prav slovesno obhajali. Namreč lani smo ravno na ta dan 29. okt. lepo obhajali slovesnost in žegnanje Kristusa Kralja, kojemu je posvečena ta moja misijonska cerkev v predmestju Hankow. Letos smo to slovesnost zopet hvala Bogu pobožno obhajali z mnogimi sv. obhajili. Ravno te dni (dne 26. okt.) so k nam v Hankow došli naš preč. apostolski delegat Marij Zanin. Sprejem je bil slovesen, res odličen: opisanega boš brala v našem misijonskem časopisu »Apostolato francescano«. Na preddoločene misijonske konference so došli misijonski škofje in predstojniki (okrog 20) in mnogi misijonarji provincij Hupe, Hunar in Horan ter mnogi začetni udje naše misijonske »Katoliške akcije«. Glavna konferenca se je vršila ravno na moj spominski dan 29. oktobra. In ravno na ta dan so velikodušni udje Hankovske Katoliške akcije za vse preč. škofo in predstojnike in misijonarje in tudi mene povabili na slovesno skupno kosilo. Ker ste doma časovno nad šest ur zadaj, sem torej ob Vaši šesti uri, ko ste zame darovali sv. mašo, jaz ravno sedel v veličastni družbi, zamišljen na to nepričakovano božjo sodobno dobroto v srcu pojoč zahvalo Bogu. Najlepše pa je bilo dne 4. novembra. Ta dan sem, hvala Bogu, imel srečo biti deležen pri slovesni evharistični procesiji, ki se je z vladnim dovoljenjem prvokrat vršila po glavni cesti mesta Hankow dostojno, mirno in izvanredno veličastno. Najsvetejše so nosili

preč. nadškoj apostolski delegat Marij Zanin v spremstvu mnogih mis. škofov, predstojnikov, misijonarjev in vernikov, mnogih šolarjev raznih deških in dekliških šol ter raznih redovnikov in redovnic. Došlo je k procesiji tudi več vladnih prvakov. Vsi misijonarji smo Bogu hvaležni, da se je ta blagoslavljaljoča procesija tako odlično dovršila.

Omenjam Ti še eno srečo, da sem namreč s Tvojim pismom isti dan prejel tudi drago pismo iz Amerike od našega preč. p. Hugona Bren in poročilo, da mi bo hitro poslal 50 dolarjev, katere je za moj misijon prejel od blage dobrotnice gosp. Licije Gregorič: Bog ji naj povrne! Bog daj, da tudi Vaši slovenski nabrani darovi hitro dojdejo, ker jih silno silno potrebujem.

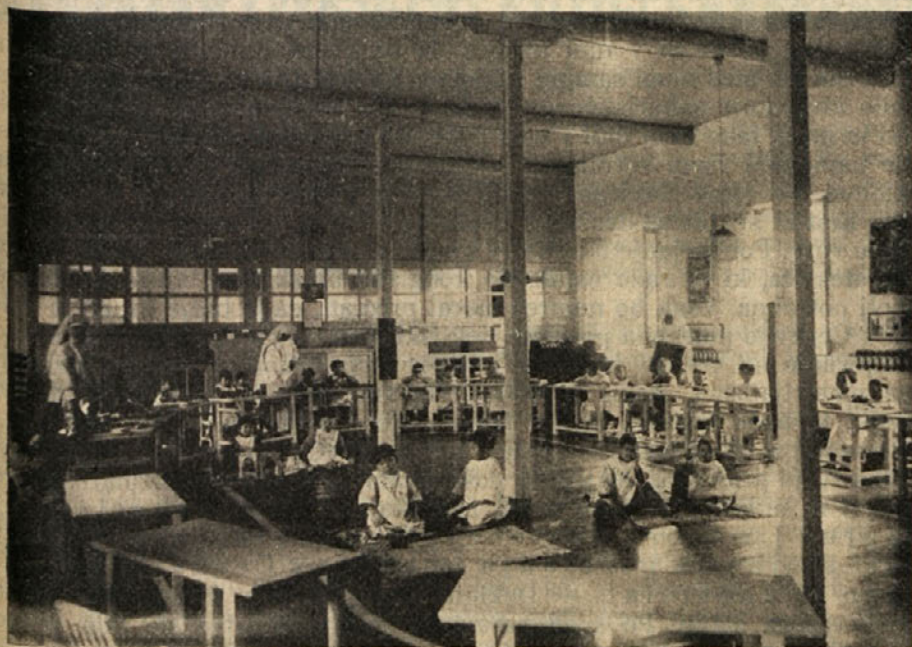
Z Bogom! Pozdravljeni!

Vaš prehvaležni p. Peter B. Turk O. F. M.
Hankow Svej-can, 28. novembra 1934.

Sestanek permanentnega odbora za Evh. kongrese v Jugoslaviji. Dne 9. januarja 1935 se je vršil v Zagrebu na Kaptolu sestanek Permanentnega odbora za Evh. kongrese v Jugoslaviji, katerega so se udeležili zastopniki skoro vseh jugoslovanskih škofij. Predsedoval mu je krški škof prevz. g. dr. Josip Srebrnič. Za Glavni pripravljalni odbor za II. Evh. kongres v Ljubljani sta se sestanka udeležila predsednik dr. Stanislav Žitko in predsednik odbora za duhovno pripravo vseuč. prof. msgr. dr. Ujčić. Predsednik je posebno toplo pozdravil stolnega kanonika g. dr. Fr. Cukalo, ki je vstopil v odbor kot novoimenovani zastopnik mariborskega škofa. Oba zastopnika Glavnega prip. odbora iz Ljubljane sta podala izčrpno poročilo o dosedanjem poteku priprav za II. Evh. kongres za Jugoslavijo. Člani permanentnega odbora so sprejeli poročilo o pripravah z zadovoljstvom na znanje. Pri tem se je posebej ugotovilo, da je kongres skupna zadeva vseh katoličanov v Jugoslaviji in da so vsi poklicani in dolžni doprinesti vse, kar bi za njega uspeh bilo potrebno. Kongres mora postati čim jačji in čim svečaniji izraz vere katoličanov v prisotnost Jezusovo, v prisotnost Kristusa Kralja v Presv. Rešnjem Telesu. O poročilu ljubljanskih zastopnikov se je vršil živahen razgovor, tekem katerega je bilo izraženih več želja, ki jih bo Glav. prip. odbor v Ljubljani do skrajnih možnosti vpošteval. Razgovor o ljubljanskem kongresu je trajal polne štiri ure. Popoldne istega dne je bil razgovor o Evharističnem gibanju v naši državi v obče. Tolažilna so bila poročila o posameznih manjših Evharističnih kongresih, ki jih je bilo tekom l. 1934 devet v državi, med njimi eden celo v Južni Srbiji v Letnici. Kongresov se je udeležilo ogromno število vernikov. Permanentni odbor je lahko ugotovil veliko duhovno korist, ki jo taki kongresi prinašajo. So pa bili tudi najlepša priprava na Evharistično slavlje v Ljubljani. Permanentni odbor je zlasti poudarjal važnost Evharistične vzgoje mladine.

Naši izseljenci in Evh. kongres. Kakor se kaže, bodo II. Evharistični kongres v Ljubljani v velikem številu posetili tudi naši izseljenci iz vseh delov sveta. Slovensko izseljensko glasilo »Rafael« v Holandiji je v prvi letošnji številki prineslo poleg škofovskega proglasa za kongres še poseben plamteče pisan poziv vsem izseljencem. V Holandiji se je organiziralo že vse potrebno za pripravo na romanje v domovino. Prav tako je pričakovati velike udeležbe iz prekomorskih pokrajin. Skrb za udeležbo izseljencev je prevzela »Rafaelova družba« v Ljubljani. Svojce izseljencev že sedaj prosimo, da stojijo v tem letu še v posebno tesnem stiku s svojci v tujini. Ko bodo pa prišli izseljenci med nas, bo naša prijetna dolžnost, da jih

Zavetišče v Changshi na Kitajskem

sprejmejo čim ljubeznivejše ter njih bivanje v domovini napravimo čim plodonosnejše za njih duše, a dvignemo v njih tudi ljubezen do rodne grude.

Finančna stran kongresa. Veliko skrb povzroča Glav. prip. odboru finančna plat kongresa. Sedanji težki gospodarski časi so res da taki, da bi malodušnež obupal ob pomisli, da bo naša Evharistična manifestacija nujno združena tudi z velikimi stroški. A mi nočemo biti malodušni. Saj pripravljamo slavlje Njemu, ki je Kralj vseh kraljev in neskončni vladar vesolja. Kaj je primernejše, kot da mu žrtvujemo najlepše in najdragocenejše, kar po Njegovi volji imamo! Naš kongres mora biti tudi po zunanji obliki sijajen izraz naše nesebične ljubezni do Evharističnega Kralja. Za ta sijaj je dolžan prispevati sleherni vernik, ker mora biti vse, kar bomo ob kongresnih dneh videli in doživeli v Ljubljani, resnična slika požrtvovalne ljubezni nas vseh. Pozivamo zato vse katoliško ljudstvo, da prispeva po svojih najboljših močeh za kongres. — Mesec februar naj bo predvsem mesec zbiranja gmotnih darov za kongres. Le tako bo mogoče pravočasno izvršiti vse zunanje priprave. Kjer pa bodo ta poziv dobili prepozno ali jim iz kakšnega drugega opravičljivega razloga ni

mogoče te akcije izvesti v februarju, naj storijo svojo dolžnost za gotovo v marcu. Pri vsem tem pa seveda ne smemo pozabiti, da je bistvo kongresa v veličini naše resnične ljubezni do Presv. Reš. Telesa. Vsaka žrtev tedaj, ki jo za kongres prenesemo, bodi žrtev goreče ljubezni! Le tedaj bode imel tudi zunanji sijaj kongresa svoj naravni blesk, ker bo odsev nevidne veličine naših duš.

Katoliškim dekletom za Evh. kongres! Škofijski odbor Katoliške akcije, odsek za dekleta, v Ljubljani je izdal sledeči poziv: Evharistično slavlje letošnjega leta v Ljubljani je namenjeno vsem katoliškim vernikom Jugoslavije, brez razlike stanu in starosti. Na tem kongresu se mora veličastno pokazati, da smo eno telo vsi, ki verujemo v Jezusa Kristusa po naukih sv. Cerkve in uživamo od istega Kruha. O tej edinosti nas hoče kongres prepričati in v njej utrditi, da bo zveza ljubezni med nami in Kristusom ter med nami samimi v Njegovi Cerkvi živa in neporušna. Kakor je bilo zavživanje evharističnega kruha prvim kristjanom vir ljubezni, edinosti in moči, tako imej tudi v naši dobi ista hrana isti učinek! — Kongres, ki je namenjen vsem vernim, je seveda namenjen tudi vsem katoliškim dekletom. Ne samo članicam raznih verskih udruženj, marveč vsem, ki jih sv. krst in sv. birma družita s Cerkvijo, vsem, ki hočejo živeti iz Kristusove vere. Poudarjanje besede »vsem« je zelo opravičeno, saj so morda ravno dekleta, ki bi rade ostale do kongresa brezbrizna, njegovih dobrot najbolj potrebna. Vsak bo namreč moral priznati, da je božje hrane in edinosti s Cerkvijo potreben posebno deklinški stan, ki ga današnje rafinirano oddaljevanje od vrelcev božjega življenja meče trumoma v žrelo nenasitnega materijalizma, zmaja s stotimi glavami. Kar bo ta zmaj iz deklet naredil, to bodo matere, in kar bodo matere, to bo narod in država. — Dekleta naj zato na kongres gledajo kot na izredno važno svojo zadevo, ki jih s svojo pripravo, slavljem in posledicami more odrešiti iz marsikateri sužnosti in njihovemu stanu vrniti marsikatero lepoto. Evharistični kongres jim mora posredovati »kruh močnih« za boj proti trojnemu poželenju in zvezo s Cerkvijo za ljubezen in apostolat. — Dekleta! Kongres je v veliki meri važna zadeva vašega stanu. Po svoji naravi in smislu za žrtve ste bile vedno med najbolj navdušenimi za verske prireditve. Naj seže do neba to vaše navdušenje za največjo versko prireditev v naši domovini, za Evharistični kongres v Ljubljani! Vse velike reči pa uspevajo le, ako so dobro pripravljene. Trajni uspehi evharističnih kongresov so bistveno odvisni od globoke in dolgotrajne, v prvi vrsti duhovne priprave. Zato bodi ta priprava prvi izraz vašega navdušenja za kongres, za katero pridobite vse svojega stanu. Kongres smatrajte le kot najlepše potrdilo in veličastno krono evharistične priprave. — Dekleta v mestu in na deželi, dijakinje ali obrtnice, delavke ali uradnice, za vas gre, zato se vseh priprav za kongres živahno udeležujte, posebno pa že sedaj same evharistično živite in v tem smislu usmerite vse svoje žrtve in molitve. Tudi že sedaj skrbite, da bo vaš stan na kongresu kar najbolj častno zastopan. — Kristus vas hoče rešiti s tem, da vas po presveti Hostiji pritegne k sebi in svoji Cerkvi. Odzovite se!

Kaj nam koristijo stvari tega časa, ko nam čas nekoč mine? Dobro, Gospod, pripravljen sem žrtvovati, kar zahtevaš od onih, ki hočejo biti tvoji. Naj mi nikdo več ne govori o svetu ali o meni samem: raztrgal sem poslednje vezi, mrtev sem, poslej živim le življenje Jezusa Kristusa v sebi. To telo je kakor mrtvaški prt, ki me odeva. Zdaj sem v grob položen, pokopan z Jezusom Kristusom v Bogu. Amen, tako bodi! Lamennais.

VPRAŠALNI KOTICEK

Kdo je bil sv. Sava?

Ker letos obhaja pravoslavna cerkev 700 letnico sv. Save, nas mnogi vprašujejo, ali je bil sv. Sava katoliški ali pravoslavni svetnik. Po našem mnenju so sv. Savo popravoroslavili šele po njegovi smrti njegovi življenjepisci. Kakor znano, je bila Srbija vsaj do druge polovice 13. stol. katoliška, četudi niso v njej manjkali vplivi sosednjih pravoslavnih cerkev. Znano je tudi, da pravoslavna cerkev časti mnoge svetnike iz svoje katoliške dobe.

Ne moremo se tu v »Cvetju« na dolgo in široko spuščati v obširen životopis sv. Save, ker nam za to nedostaja prostora, vendar hočemo vsaj na kratko omeniti njegovo življenjsko zgodbo.

Štefan II. Nemanja je imel s svojo ženo Ano tri otroke: Vlkana, Štefana in Rastka. Prvi sin Vlkana je dobil Dalmacijo in Dukljo. Drugi sin Štefan je dobil Raško. Tretji sin Rastko pa je leta 1169 v svojem 17. letu šel na goro Atos za meniha ter ondi dobil redovno ime Sava. Atoški menihi so bili tedaj seveda še katoliški. Tam ga je posvetil neki škof Nikolaj v duhovnika. Leta 1207 je prinesel domov relikvije svojega očeta. Pred smrtjo je namreč prav tako šel v samostan njegov oče in prejel ime Simeon, kakor tudi njegova mati Ana. Potem je na prošnjo svojega brata Štefana, velikega župana v Raški, ostal v samostanu v Studenici osem let ter za ta samostan, kakor prej za samostan Hilandar, sestavil redovno vodilo. To vodilo spada med prve literarne proizvode srbskega jezika.

Leta 1217 je poslal sv. Sava enega svojih učencev, škofa Metoda v Rim k sv. očetu s prošnjo, da bi velikemu županu Štefanu Nemanji podelil kraljevsko krono. In res je papež Honorij III. na pismo zelo ljubezno odgovoril, obljubil, da bo tjakaj poslal svojega poslanca ter je Štefanu podelil kraljevsko krono. Zato se v zgodovini imenuje Štefan Prvovenčani. Nobenega dvoma ni, da papeži v srednjem veku nikomur niso podeljevali kraljevske krone, kakor le v resnici katoliškim knezom. Leta 1219 je sv. Sava bil v Niceji, kjer sta po ustanovitvi latinskega cesarstva stanovala cesar in patrijarh, posvečen v nadškofa za Srbijo. Njegova prestolica je bila samostan Žiča. Ustanovil je 10 novih škofij, pisal knjige in ga zato imenujejo Srbi Prosvetitelja.

Po Štefanovi smrti se je sv. Sava podal v Palestino, da bi obiskal sv. kraje. Po povratku je še nekaj časa vladal cerkev v Srbiji, dokler se leta 1233 ni odpovedal svoji visoki časti. Imenoval je Arzenija za svojega naslednika ter se podal v samostan Hilandar. Napravil je potem še eno romanje v sv. deželo, obiskal tudi Egipt in Sinajsko goro in na povratku s te poti, šel je namreč preko Carigrada, je 14. januarja 1236 v Bolgariji umrl. Naslednje leto dne 6. maja 1237 so prenesli njegove telesne ostanke

v Mileševo v vojvodini Zahumlja. Tam so počivali do leta 1594, ko jih je dal italijanski odpadnik Sinan paša prenesti v Beograd in javno sežgati.

To so kratki podatki o sv. Savi, kakor nam jih poročajo zgodovinarji: Prim. Ivan Markovič, O. F. M. v knjigi Gli Slavi ed i papi. II. zvezek, str. 332 do 348; Nikolaj Nilles S. J.: Kalendarium manuale utriusque ecclesiae, str. 446 do 450; Fra Roko Rogošič, Prvi srpski arhiepiskop Sava i Petrova Stolica (Nova revija, 1929 (VIII), str. 368—389 in bolan-disti: Acta sanctorum, I. zvezek, str. 979—988.

Kako je pa s proslavo svetosavske godine?

Katoličani vedo, da je ta proslava odrejena od sv. arhierejskega šir-noda, torej čisto cerkveno-verska proslava srbskopравoslavne cerkve, ki se na katoličane ne nanaša.

DR. TIHAMER TOTH — F. T.:

Stanovitnost in pogum

Zdaj že veš, o kom pravimo: »To je značajan fant!« O tistem, ki nima samo plemenitih načel in vzorov, temveč pri njih tudi vztraja, celo tedaj, če bi bil ves svet okoli njega neznačajan. Vzdržati navkljub tisoč nasprotnim slabim primerom! Vzdržati pri svojih načelih v vseh okoliščinah — kako je to dostikrat težko!

Če brezsrčni fantje koga od svojih tovarišev kakor krvoloki kakšne pol ure dolgo gonijo okoli in se ta v svoji srčni tesnobi kakor srna pred tolpo zaman ozira po pomoči — pa tedaj groznim mučilem primažeš pošteno zausnico, je to ljubezen, pogum, zvestoba do načel. Neustrašeno srce!

Če v nezreli družbi zarobljenecv z jedkim zasmehom blatijo najsvetejše verske resnice in z nebogljenimi domislicami plaže med rezgetljivim kričanjem izpodbijajo veroučne nauke — pa se tedaj s pogumom, ki poraža, z znanjem, ki vzbuja spoštovanje, s pobijanjem lažnih dokazov in zmot postaviš za zasmehovano versko resnico, ne da bi užalil — za to je treba trdnega značaja, junaštva.

Če ti pod oknom zadoni veseli smeh tvojih tovarišev in te vabi od tvoje težavne računske naloge na igrišče — pa tedaj s trdnim sklepom cstaneš zvest dolžnosti, je za to treba značaja! Neustrašenega srca!

Med krvavim preganjanjem prvih krščanskih stoletij so ujeli preprostega kmeta in ga peljali pred Jupitrov kip... »Vrzi kadilo v ogenj in daruj našemu bogu!« »Tega ne storim!« — je mirno odvrnil Barlaam. Mučijo ga — zaman. S silo mu stegnejo laket, da mu roka seže nad ogenj, in na dlan mu denejo kadila: »Usuj kadilo in svoboden si!« »Tega ne storim!« — odvrne Barlaam. In je stal tam neomajen z iztegnjeno lehtjo... Plamen šviga, že liže roko, že se dviga dim kadila... ali mož stoji trdno. Ogenj mu je prežgal roko, kadilo je zgorelo, toda jekleno srce mučenika Barlaama ni zatajilo svojega Boga. Neustrašeno srce!

Oh, kako malo je danes med nami takšnih mučniških značajev!

Kako vidim danes čisto drugega kova ljudi, če se ozrem po mladini! Vidimo pohajkovati šolarje, vse v dišavah; vidim redne obiskovalce kina; vidim fante, ki se udeležijo sleherne zabave; gizdaline s cigareto v ustih; fante, ki se zakopljejo v sportne liste, ki se navdušujejo za plažo; malo-pridneže in veliko, veliko »študentov«, ki sploh ne študirajo.

Moč visokega smotra

Vsak fant se mora odločiti, da bo v svojem življenju dosegel kakršenkoli visok smoter in da ne bo ostal na povprečni stopnji. Izberi si vzvišen smoter, nikoli ne pozabi nanj in napni vse svoje moči, da ga dosežeš. Da ga čez nekaj mesecev ali čez nekaj let v resnici dosežeš, ne trdim. Pa nič zato! Osredotočenje našega mišljenja in stremljenja nas brezpogojno približa tudi smotru, ki se je od začetka zdel v skoraj nedosežni višini. Kdor z vso odločnostjo stremi za kakim visokim smotrom, dan za dnev odkriva v sebi nove moči, o katerih prej celo slutil ni, da so v njem.

Kako neverjetno veliko lahko prenese človeško telo, so dokazala izredna pomanjkanja za časa vojne; prav tako šele izveš, kaj vse zmore človeški duh, če se z vsemi svojimi silami boriš za visoko dobrotno.

Tako na primer lahko skleneš, da boš kar se da neizprosno zatiral svojo glavno napako ali: se prostovoljno učil kakega tujega jezika, ampak potem sleherni dan, brez izjeme — kar se ti je prej zdelo nemogoče, se bo posrečilo.

Razen teh bližjih smotrov bi rad opozoril tudi na višjega. V angleških šolskih knjigah je množica pregovorov, recimo: »Kjer so milijoni odnehali, začni ti delati!« »Na čelu je še vedno dosti prostora za pridne delavce.« »Najboljše službe na svetu še niso oddane.« »Povpraševanje po razumu in značaju je še vedno veliko, na življenjski borzi stalno raste njiu cena« in podobnih še več. Tudi jaz bi želel, da bi si rekel sleherni fant, da mora postati velik mož, pomemben, izobražen, značajan, boljši od milijonov drugih. Da bo zares, ne trdim; kdor pa z vsemi mislimi — nalik orlu — stremi za visokimi smotri, se jim gotovo bolj približa, kakor če po lastovičje leta vselej le pri tleh.

»Na ta način pa postane vsak fant predrzen in ošaben!« praviš. Se ne bojim! Nasprotno — verjetno je, da prej premaga čutne izkušnje, kdor gori za tako visoke vzore, kakor fantje, ki brez visokega stremljenja gredo počasi nravstveno po glu.

Ves sem za geslo, ki ga mladini priporoča Carnegie, eden najboga-tejših pa tudi najbolj delavnih mož Amerike: »My place is at the top« — »Moj prostor je na čelu.« Toda ne skušaj priti na čelo po protekciji, s pomočjo svojih sorodnikov in prijateljev, temveč z resnim delom in vdanim izpolnjevanjem dolžnosti.

Seveda so tudi takšni, ki se ne uče in ne streme kvišku, ker »niso častihlepni«, ker so »zadovoljni«, »skromni«. Hehe, prijateljček! Strahopetnost ni čednost in lenoba ne skromnost! Resnična ponižnost pravi: »Nič nisem in nič ne veljam, toda z božjo pomočjo zmorem vse.«

Često ponavlja čudovito lepi izrek nekega svetnika: »Deus meus! Nihil sum, sed tuus sum!« — »Bog, moj Bog! Nič nisem, toda naj bom kakršenkoli, tvoj sem ves!« Dostikrat moli to in videl boš, kakšno moč ti to da.

Pax
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Kdor noče na stara leta biti sam sebi in drugim v nadlego, kdor hoče tudi na stara leta, ko ne bo mogel več vršiti svojega poklica, živeti od svojega dela, naj se vpiše v Podporni odsek III. reda.

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom petih let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od do-brote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 55 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnjega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Podporni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4« ali na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

1. Bojim se, da mi bodo odpovedali službo. Stara sem že 45 let, kaj bo z mano, če ne bom več mogla plačevati mesečnih prispevkov za Podporni odsek III. reda?

Takih slučajev imamo mnogo. Saj moremo le redko kdaj pričakovati, da bodo kaka služkinja, trgovska sotrudnica, zasebni uslužbenec itd., katerih je največ zapisanih v našem podpornem odseku, do smrti mogli ostati v svoji službi. Pride bolezen, nov gospodar k hiši, v današnjih časih tudi večkrat gospodarska kriza povzroči, da je ta ali oni delj časa brez službe.

Kaj bo s temi? Nič posebnega. Dokler nimajo službe, ne plačujejo svojih prispevkov, ker jih ne morejo. Ko zopet dobe službo, nadomeste polagoma ono, kar je bilo zamujeno, in stvar je v redu, kakor je bila prej. Kdor je priden in pošten, navadno ni dolgo časa brez službe. Nad štiriletna izkušnja pri našem podpornem odseku nam to vedno iznova spričuje.

Toda jaz sem že tako stara, da me nihče več ne bo maral v službo, če to izgubim! Lahko je to res ali pa tudi ne. Poznam jih več, katere so

v mnogo višji starosti vseeno dobile dobre službe. Ako je pa katera tako onemogla, da od starosti ne more več nobene službe opravljati, ima itak pravico do stalne mesečne podpore ali pokojnine, saj zato je Podporni odsek ustanovljen. Kaj mislite, čemu neki nosi naš odsek ime Podporni odsek za starost in onemoglost? Ne samo radi lepšega, ampak prav zato, ker hoče poskrbeti tistim, kateri od starosti in onemoglosti ne morejo več izvrševati svojega poklica, brezskrbno starost.

2. Kdaj poteče pet let, da dobim pravico do stalne podpore ali pokojnine pri Podpornem odseku III. reda?

Pred vsem treba vedeti, da dobi pravico do stalne podpore ali pokojnine, kakor to določajo splošni pogoji našega odseka, le tisti, ki od starosti in onemoglosti ne morejo več izvrševati svojega poklica ter si sami služiti svoj vsakdanji kruh. To bo v vsakem posameznem slučaju potrdil zdravnik, zato da se ne bodo mogli drugi pritoževati, češ, da bi kdo še lahko delal, pa noče več.

Ker bo sedaj kmalu poteklo prvih pet let, odkar je naš odsek ustanovljen in so se zlasti prvo leto vanj vpisovale starejše osebe, zato je čisto razumljivo, da bodo te takoj, ko dovrše pet let vplačevanja prispevkov, želele dobivati stalno podporo ali pokojnino. Za te je vprašanje, kdaj bodo lahko točno začele prejemati to stalno podporo ali pokojnino. Odgovor je čisto lahek. Pravico do pokojnine bodo prejele s prvim dnevom meseca, ki sledi mesecu, v katerem se je dotična oseba pred petimi leti vpisala v Podporni odsek III. reda.

Opozorilo!

Ponovno prosimo, da pri vplačilih za Podporni odsek vsakdo in vsaka navede natančno svoj priimek, ime in stanovanje. Kdor se preseli in naslov spremeni, naj navede tudi, kje je prej stanoval. Pri vedno rastočem številu članov se dogaja, da so v enem kraju tri ali štiri osebe z enakim imenom in priimkom, pa z različnim naslovom. To velja tudi za tiste, ki pošiljajo denar po položnici. Drugače imamo samo nepotrebno delo in trud s spraševanjem in dopisovanjem.

Nove knjige

Kalendar Sreca Jezusovega za leto 1935. Cena 6 Din. Založil Marijin list v Črensovcih. Slovenska Krajina.

Koledar prinaša mnogo zanimivega in poučnega čtiva. Opozoril bi samo na članke »Samo za siromake«, »Slovenska krajina pod boljševiško oblastjo«, »Marija v Fatimi na Portugalskem« in mnogo drugih. Vsem tistim, kateri ljubijo Prekmurce, koledar toplo priporočamo.

Josip Jurčič: Jurij Kózjak, slovenski janičar. Priredil dr. M. Rupel. Celje 1934. Založila Družba sv. Mohorja. Cena broš. 9 Din (za neude 12 Din), vez. 18 Din (za neude 24 Din).

Ta prva večja povest našega slovitega pripovednika je slovstveno zgodovinsko znamenita, saj je v vrsti naše ljudske povesti tretja, ki si je osvojila sreca preprostih bravcev, in jo že zato mora poznati vsak dober Slovenec. Tudi je še danes prav prijetno berilo, ki ima svojo vrednost brez ozira na zgodovinsko pomembnost. Povest nam predstavlja prvi večji poskus Jurčičevega peresa. S te strani je še posebej zanimiva in je važno, da ima izdaja uvod, ki nam ob vseh začetnih težavah in napakah kaže

dve stvari: 1. kako se je Jurčič loteval pisateljjevanja in 2. kako je treba brati, da izčrpaš knjigo po vseh straneh njenega bogastva. Bravec se uči iz uvoda, kako je treba ločiti v delu snov od zgodbe, kako je treba v zgodbi razbrati motive, ki so kakor pogonska sila povesti; zanimiva je analiza zgradbe v celoti, ki nam pokaže značilnost Jurčičevih povesti s prelomom v sredi kar nazorno; tudi opozarjanje na časovne in krajevne nedoslednosti bodo bravca učile, kako je treba pazljivo brati povest, če ji hočeš pregledati srce in obisti.

Zato smo prepričani, da bodo te knjižice veseli vsi, ki jim je do tega, da dobe ključ do knjige: Knjižica je izvrsten napotek za pravilno branje in v tem pogledu kar vzgojno pomembna knjiga; budi zanimanje in veselje do literarnega dela. Toplo priporočamo!

F r. K s. L u k m a n : *Martyres Christi*. Trideset poročil o mučencih prvih stoletij z zgodovinskim okvirom. Celje 1934. Založila Družba sv. Mohorja. Cena 76 Din, vez. 92 Din.

Prvi del podaja zgodovinski okvir: stisnjeno, pa jasno sliko odnosov rimske države do krščanstva od Neronove dobe do zmage cesarja Konstantina nad Licinijem (324), pripombe o naslovu »martyr« in o starih poročilih o mučencih. Drugi del obsega poleg 19 poročil o sodnih zasliševanjih in obsodbah (acta martyrum v ožjem pomenu) in 4 zaokroženih povesti o mučeništvih Polikarpa, Perpetue in Felicite; Montana, Lucija in tovarišev, Pionija še 7 drugih zgodovinsko zanesljivih poročil: Justinovo poročilo o obsodbi treh rimskih kristjanov, pismo cerkvá v Vienni in Lugdunu o preganjanju leta 177/78, pismo sv. Dionizija o preganjanju v Aleksandriji leta 249/50, Evzebijevi poročili o preganjanju aleksandrijskih katehumenov leta 202/3 in o obsodbi častnika Marina v Cezareji, Evzebijeva knjigo o mučencih v Palestini v letih 303—311 in oporoko (testament) štiridesetih mučencev v Sebasteji v Mali Armeniji. Uvodi k posameznim poročilom ocenjujejo njih zgodovinsko vrednost, opombe pa pojasnjujejo, kar je za umevanje potrebno. Imensko kazalo obsega imena mučencev in spoznavavcev, ki se v poročilih imenujejo. Na zemljevidu dežel rimskega imperija okoli Sredozemskega morja so zaznamovana vsa mesta, ki se v poročilih omenjajo (kolikor je njih lega znana). To knjigo bi moral imeti in brati sleherni katoličan.

E d v a r d G r e g o r i n : V času obiskanja. Osem postaj o Jezusovem poslanstvu. Z berilom oznanila, s prerokovanjem besede Gospodove o Izraelu in zmagoslavjem Njegovim. — Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani 1935. Cena 26 Din, vez. 38 Din.

Gregorinova pasijonska igra »V času obiskanja« vzbuja upravičeno splošno pozornost. Nele zaradi skrbnosti, s katero je pisatelj proučil in spoznal gradivo sv. pisma in v tolmačenjih tistega časa, marveč tudi zaradi spretnosti, s katero je izoblikoval prizore ter nam človeško približal Kristusa in njegov nauk. Lep jezik in poduhovljena ter poetična nota daje globokim življenjskim mislim, ki vzdržujejo igro, pečat odrske in idejne dognanosti. Tako kot čtivo, kakor kot igra nam je Gregorinovo delo »V času obiskanja« pomembno. Tehnična izvedba in oprema knjige je založništvu v čast. Krasno knjigo toplo priporočamo.

F r a n c e B e v k : *Ljudje pod Osojnikom, Krivda*. Izdala in založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani (Domači pisatelji) 1934. Cena broš. 55 Din, vez. 70 Din.

Od izbranih spisov Franceta Bevka je izšel sedaj prvi zvezek, ki obsega dve Bevkovi večji deli: *Ljudje pod Osojnikom* in *Krivdo*. Bevk nam je s tem podal dve kmečki povesti, kjer se nam pokaže, kako zlo in

greh rodita kazen že na tem svetu. Prva povest — imenovali bi jo lahko roman — je povest cele vasi, njenega razkroja in konca, druga pa je roman kmečke družine, ki se nad njo težko maščuje zločin. V obeh povestih se kažejo vrline Bevkovega pripovedovanja, ki ga odlikujeta nazornost in svojevrstno sočen in poln izraz. Poleg Preglja je Bevk danes naš najplodovitejši pripovednik. V teh Izbranih spisih, ki jih priporočamo vsakomur, kdor ljubi dobro in sočno čtivo, nam bo podal tudi dela, ki so izšla na Primorskem in jih torej pri nas toliko ne poznamo. V predelani obliki bomo tako dobili vse njegove zrele stvaritve, kar moramo pri sedanjem pomanjkanju izvernih domačih del toplo pozdraviti.

Ernest Claes: *Beloglavček*. Prevedel Silvester Škerl. Izdala in založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani (Ljudska knjižnica), 1934. Cena broš. 40 Din, vez. 50 Din.

Poudarila se je že večkrat sorodnost flamske in slovenske duševnosti, ki bo pač več ali manj sorodnost dveh malih narodov, trdno zraslih z zemljo, ki na njej prebivata, podobnih si v borbi za svoj narodni obraz in svojo narodno samostojnost. Timmermans se je pri nas že udomačil. Njegovo zdravo gledanje na življenje, njegov humor in njegova globoka, ljudska vernost so ga na mah približali najširšemu krogu slovenskih bravcev. Nič manj toplega sprejema pa ne bo doživel njegov rojak Ernest Claes, čigar »Beloglavčka« podaja tu Jugoslovanska knjigarna. V »Beloglavčku« nam pokaže avtor na svoj topli, vedri način dejanje in nehanje pristno flamskega vaškega paglavca. Ob teh zgodah in nezgodah bo nemara vsakdo izmed nas spoznal tudi sebe iz tistih let, ko je moral drsati po trdih ljudskošolskih klopeh. Zdravemu humorju, ki je značilen zanj, se ne more ustavljati noben bravec. Komur pa je za to, da spozna vse pomembne kotičke otroške duševnosti, bo to knjigo tudi z največjim pridom prebral.

Vidko. Papež. Založba knjižic na Rakovniku je izdala zopet dve mali knjižici. V prvi opisuje življenjepis malega Gvidona (Vidka) Fontgalandskega, ki je krasen vzornik za mladino. Druga knjižica o papežu, popisuje v treh poglavjih katoliški nauk o cerkvi, o papežu ter o našem razmerju do papeža. Kratko pa dobro zavrača običajne napade, kakor se ponavljajo dan za dnevom v veri nasprotnih časopisih.

P. Mavricij Teraš O. M. Cap.: *Za samostanskimi zidovi*. Založila misijonska tiskarna Domžale-Groblje. 1935. Cena 15 Din.

Namen te lepe knjižice je pokazati vsem tistim, ki se zanimajo za redovno življenje, kratko zgodovino, pomen in zasluge, milosti in dobrote, žrtve in težave redovnega stanu. Zelo važno je tudi poglavje o poklicu v redovni stan, o znakih, dolžnostih in nevarnostih redovnega poklica. Namen knjižice pa je tudi pokazati življenje redovnikov v popolnoma resnični luči. Kdor je prijatelj resnice, bo dobil iz te knjige jasno in pravo sliko o samostanih ter popravil svoje pojme, katere je dobil morda iz enostransko ali naravnost zlobno pisanih samostanskih romanov. Knjižico toplo priporočamo.

Preč. gg. voditeljem III. reda

Z več strani se oglašajo gg. voditelji, ki bi radi v svojih skupščinah vpeljali, da bi tretjeredniki in tretjerednice pri podelitvi vesoljne odveze slovenski molili spoved in dajali odgovore duhovniku. V letošnjem Serafinskem koledarju je natisnjen obrazec, katerega lahko vsakdo zgane in vtakne v molitvenik. Nekateri gospodje so izrazili željo, da bi se dal ta obrazec posebej natisniti, da bi se lahko brezplačno ali proti malen-

kostni odškodnini razdelil med uče III. reda. Radi bomo ustregli tej želji, če se le nekaj gospodov za to oglasi. Ne kaže nam pa tiskati, ako bi gospodje ne bili za to zavzeti, ker bi potem imeli le stroške, ki jih v današnjih hudih časih, ko s »Cvetjem« komaj shajamo, le težko utrpimo. Tisti gospodje, ki se za to zanimajo, naj svoje želje blagohotno sporoče na Uredništvo »Cvetja«, Ljubljana, Marijin trg 4.

Kapucinska cerkev sv. Jožefa v Studencih pri Mariboru

Bliža se mesec marec, mesec sv. Jožefa. Vsi pobožni častivci tega velikega svetnika si prizadevajo mu na kakršenkoli način napraviti veselje in ga častili ves mesec. S tem si ga želijo nakloniti, da bi jim bil priprošnjik v smrtni uri in pred večnim Sodnikom. Dragi moj! Stori tudi ti kaj v njegovo čast — posebno če se imenuješ Jožef ali Jožica. Opravi vsak dan kako pobožnost, molitve njemu v čast. Če pa ti je gmotno mogoče, prispevaj v denarju za popravilo kapucinske cerkve sv. Jožefa v Studencih pri Mariboru, ki je v prav reynem stanju. Delavci, ki jih je tukaj največ naseljenih, ne zmorejo sami. Mnogo dušnih pastirjev na deželi je že dobilo in še bo prošnjo in položnico v to svrho. Naprošeni so, naj vsaj kaj malega prispevajo — ali pa odstopijo isto položnico boljše situiranim faranom, da se odzovejo naši prošnji. Lani je bil popravljen zvonik; letos bi radi nadaljevali s popravilom cerkve. Nujno je to popravilo, ker je sicer v nevarnosti, da se v slučaju silnejšega potresa poruši. Razen vezave sten v poprečini je treba cerkev zunaj in znotraj deloma na novo ometati, deloma tudi pobeliti oz. očistiti. Morda poromaš sam osebno na Jožefovo v Studence — če si blizu. Tedaj se boš prepričal prav gotovo o potrebi popravila in boš položil večji ali manjši dar sv. Jožefu na oltar. Za vsak najmanjši dar naj bo že sedaj izrečena zahvala: Bog plačaj! Sploh se za vse dobrotnike vsak teden mašuje v cerkvi sv. Jožefa. Naj vam bo sv. Jožef plačnik!

Predstojništvo kapucinske cerkve sv. Jožefa v Studencih.

Priporočilo Družbe sv. Mohorja

Družba sv. Mohorja zaključuje v marcu nabiranje udov za leto 1935. Za nizko udnino 20 Din bo dobil vsak ud jeseni 5 knjig. Letos je posebno važno, da se vsakdo pravočasno priglasil pri svojem poverjeniku. V Koledarju za leto 1936 bodo namreč objavljena imena vseh udov Mohorjeve družbe, ki so se pravočasno priglasili. Imena naših čitateljev naj ne manjkajo v tem imeniku. Knjige, redne in izredne, ki jih bo jeseni izdala Družba sv. Mohorja, so natančneje opisane na prospektu, ki je priložen današnji številki.

V molitev se priporoča

Članica Armade sv. Križa: Dobelšek Jozefa iz Ljubljane.

Zahvala za molitev

N. N. se zahvaljuje sv. Antonu Padovanskemu za zopet najdeno stvar, ki sem jo izgubil v listju in težko pogrešal. — Wobner Roza iz Novega mesta se zahvaljuje sv. Antonu Padovanskemu, sv. Judi Tadeju in mali Tereziki za uslišanje v važni zadevi.